ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΚΑΤΕΒΛΗΘΗ

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

ΜΥΛΛΟΓΟΣ ΤΡΙΓΛΙΑΝΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1961

ΤΡΙΓΛΙΑΝΑ ΝΕΑ

Ἐφημερίδα Συλλόγου Τριγλιανῶν

1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1980
ΑΡΙΘΜ. ΦΥΛΛΟΥ 26

ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΚΟΜΝΗΝΩΝ 21
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΤΗΛ. 236.206
» 220.484

Ἐκτύπωση: «Τυποτεχνική»
ΝΙΚ. ΚΑΤΕΒΑ
Πλατ. Ἁγ. Γεωργίου 13
Τηλέφ. 201.840

Ἐμβάσματα
καὶ δημοσιεύσεις
εἰς κ. ΓΑΒΡ. ΜΗΤΣΟΥ
Κομνηνῶν 21, Θεσ)νίκη

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΑΝΑ ΔΙΜΗΝΟΝ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΤΡΙΓΛΙΑΝΩΝ

Ὑπεύθυνοι:
ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ
ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Ὑπεύθυνος Συντάξεως
ΜΗΤΣΟΥ Ι.

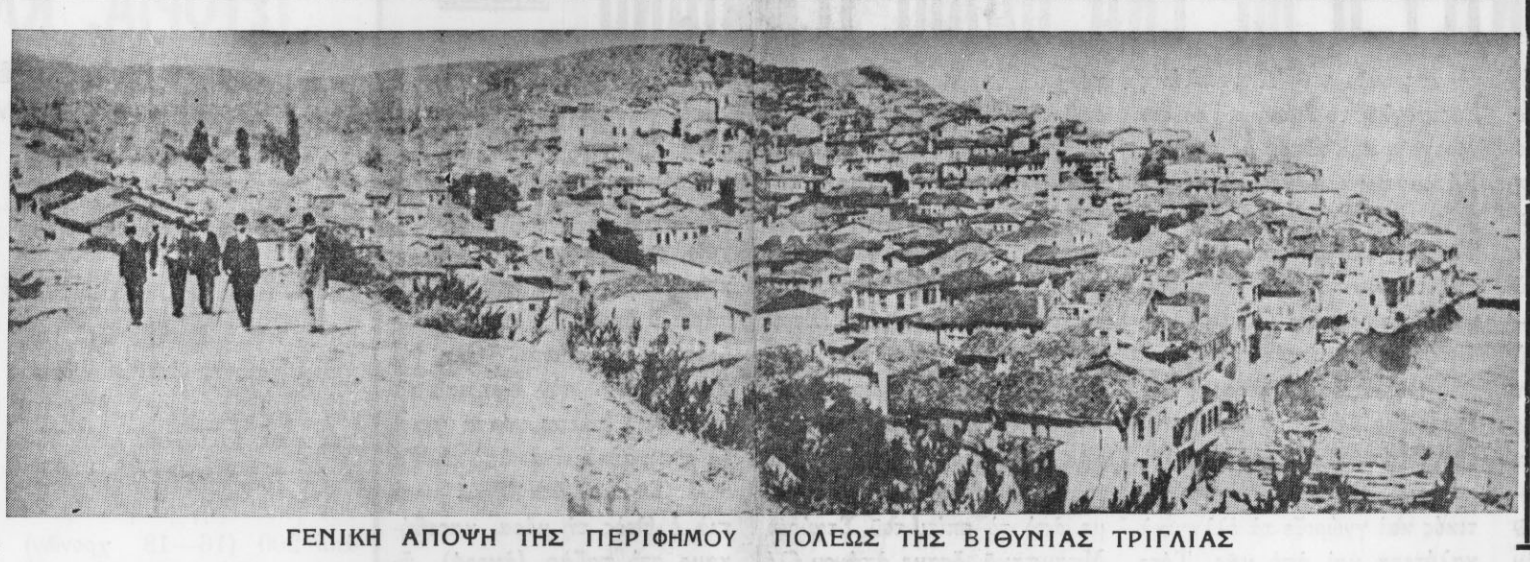

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΟΨΗ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΠΟΛΕΩΣ ΤΗΣ ΒΙΘΥΝΙΑΣ ΤΡΙΓΛΙΑΣ

Τὸ χρονογράφημά μου

Η ΑΙΩΝΙΑ ΤΡΙΓΛΙΑ

Τοῦ κ. Γ. Χατζηαναστασίου

Μὲ δέος σκέπτομαι τὴν παν-άρχαια γενέτειρα τῶν Τριγλιανῶν. Εὐλογημένη πολίχνη ποὺ τὸ ΙΣΤΟΡΙΚΟ της ὄνομα δὲν πρόκειται, εὐτυχῶς, νὰ σβύσει καὶ ἀπ' τὴ σύγχρονη καὶ ἀπ' τὴν Πανελλαδικὴ ἱστορία.

Μοιραῖο ἦταν, ἔπειτα ἀπ' τὸν ξαφνικὸ ξεσηκωμὸ τοῦ 1922, καὶ τὸ σκόρπισμα τῶν Τριγλιανῶν, κυρίως στὸν Ἑλλαδικὸ χῶρο. Ἡ Θεσσαλονίκη, τὸ Σουφλάρι, ἡ Ραφήνα, ἄνοιξαν τὴν ἀγκαλιά τους νὰ δεχθοῦν τὸν δυναμικὸ προσφυγικὸ πληθυσμὸ τῆς ὑπέροχης Τριγλιανῆς ψυχοσύνθεσης.

Ἡ ὀνομασία, τῆς παλιᾶς Τρίγλιας, ἀπαθανατίσθηκε στὴ Μακεδονία. Ἄλλο θέμα «τὸ γιατί». Γιὰ τὸ γεγονὸς μιλῶ. Συμπτωματικά, τὴν Νέα Τρίγλια, παραστέκεται σεβαστὸς πληθυσμιακὸς ὄγκος τῶν Τριγλιανῶν τῆς Θεσσαλονίκης. Στήριγμα, πλεονέκτημα, ἡ σύμπτωσις αὐτὴ γιὰ Νέα Τρίγλια.

Ἡ εὐχάριστη πραγματικότης εἶναι ὅτι, τ' ὄνομα τῆς παλιᾶς ἱερῆς πολίχνης τῆς Προποντίδας δὲν θὰ μείνει σὰν ἀνάμνησις. Ἡ «Τρίγλια» ζεῖ. Καὶ ὄχι μόνο τοῦτο. Ἀλλὰ ἀναπτύσσεται μὲ μαγιὰ συμπυκνωμένου Τριγλιανοῦ πληθυθυσμοῦ. Βέβαια, ὄχι, σὰν ἀπομονωμένος παράμερα. Ἑπομένως θὰ συγκατοικεῖται καὶ ἀπὸ μακρισμένο ἐξωτριγλιανὸ κόσμο. Δὲν θὰ πάψει, ὅμως, νὰ λέγεται «Τρίγλια». Καὶ φυσικὰ καὶ ὁποιοσδήποτε, νέος - ξένος, κάτοικός της θὰ φέρνει τὸν τιμητικὸ χαρακτηρισμὸ τοῦ «Τριγλιανοῦ».

Στὸ κάτω - κάτω καὶ ἀπ' τὴν παλιὰ Τρίγλια δὲν ἔλειπαν ποτὲ οἱ ξένοι. Ἕλληνες ποὺ προσέφυγαν σ' αὐτὴν καὶ στὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς, καὶ κατὰ τὴν ἐπανάσταση τοῦ μεγάλου «'21». Μὰ καὶ μετά. Κι' Αὐτοὶ ὅλοι τὴν ἰδιότητα τοῦ «Τριγλιανοῦ» πῆραν.

Ἔτσι, μέσα στὸ σύνολο τοῦ Τριγλιανοῦ πληθυσμοῦ, ὁποιοσδήποτε νέος κάτοικός της, ξένος, λογικὸ ὅτι θ' ἀφομοιώνεται μὲ τὸ γηγενὲς τριγλιανὸ στοιχεῖο.

Ἡ Τρίγλια ζεῖ. Καὶ θὰ ζεῖ. Καὶ ἀποτελεῖ τὸν προστατευμένο χῶρο, ἀσφαλῶς, καὶ τῶν Τριγλιανῶν Θεσσαλονίκης. Σ' αὐτὴ τὴν κωμόπολη τῆς Μακεδονίας ζεῖ, καὶ γι' Αὐτούς, ἕνας συμπαγὴς δικός Τους κόσμος. Γιὰ τοὺς Θεσσαλονικεῖς Τριγλιανοὺς ἀποτελεῖ ἐνδόμυχη χαρά, παρηγοριά, ἡ τόσο κοντά Τους «Νέα Τρίγλια». Καὶ γιὰ τὶς μεγαλύτερες ἡλικίες. Μὰ καὶ γιὰ τὰ παιδιά Τους. Καὶ τὰ ἐγγόνια Τους. Καί, καί, καί...

Κάθε ἐπίσκεψις ὁποιουδήποτε Τριγλιανοῦ, στὴ Νέα Τρίγλια, εἶναι κι ἕνα ξαναβάφτισμα στὸ θεῖο παρελθόν, στὶς ἀναμνήσεις, στὸ ἀνθρώπινο ἔνστικτο ποὺ ἀναζητᾶ τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ τὶς δικές του προγονικὲς ρίζες.

Εὔλογη αἰτία ποὺ καὶ οἱ Τριγλιανοί, τῆς Ραφήνας μας, συχνοεπισκέπτονται τὴ Νέα Τρίγλια τοῦ Ἑλληνικοῦ Βορᾶ. Ρωτοῦμε, τἄχα, τοὺς Ραφηνιῶτες Τριγλιανούς, ποιὰν ὑψηλόβαθμη συγκίνηση νοιώθουν στὸ προσκύνημα ἑνὸς χώρου ποὺ φέρνει τὴν ὀνομασία τῆς χαμένης τους — ἴσως προσωρινὰ (Ἀμήν!) — πατρίδας;

Μὰ καὶ ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλαδικὴ ἔκταση κι ἀπ' τὸ ἐξωτερικό, ἴδια ἡ συγκίνηση τῶν συμπατριωτῶν γι' αὐτὴ τὴν περιοχή, ποὺ βαφτίστηκε μὲ τὸ ἀρχέγονο τοπονύμιο τῆς παλιᾶς γενέτειρας. Θεμέλιο ἱστορικὸ ἡ πραγματικότης. Μιὰ ἱστορία ποὺ πολύμορφα θὰ διανθίζει τὸ μέλλον, ἀφοῦ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ σήμερα ἔχει νὰ ἐπιδείξει ἐκλεκτὲς προσωπικότητες, ξεπεταγμένες ἀπ' τὸ ἀξιοθαύμαστο Τριγλιανὸ σύνολο.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Συμπατριῶτες Τριγλιανοί, ἀποστείλατε τὴ συνδρομή σας πρὸς ἐνίσχυση τοῦ Συλλόγου μας αὐτοπροσώπως ἢ ταχυδρομικῶς στὰ γραφεῖα μας Κομνηνῶν 21, α' ὄροφος, ἀρ. γραφείου 6, τηλ. 236-206, 220-484, καθημερινῶς, ἐκτὸς Κυριακῶν καὶ ἑορτῶν, ἀπὸ τὶς ὧρες 10—12 π.μ.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΜΑΣ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Τῆς Ἄννας Γκικάδη Κάφογλου

Ἀγαπητοί μου συμπατριῶται Τριγλιανοί, φίλοι ἀναγνῶσται μου.

Σᾶς εὔχομαι ὅπως τὸ παρόν μου σᾶς εὕρῃ ἐν ὑγείᾳ καὶ οἰκογενειακῇ χαρά. Πρῶτον ἔχω καθῆκον νὰ εὐχαριστήσω τοὺς ἐκλεκτοὺς συμπατριώτας μου ποὺ εἶχον τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ὀργανώσεως καὶ ἐκδόσεως τῶν «Τριγλιανῶν Νέων». Θεϊκὴ ἔμπνευσις. Μέσον ποὺ θὰ μᾶς ἐπαναφέρῃ τὰ ἰδανικά μας, θὰ μᾶς ἑνώσει ἵνα διαιωνίσωμε τὴν παλαιὰν μεγάλην ἱστορίαν τῆς χαμένης μας γενέτειρας Τρίγλιας, καὶ τὴν νέαν καὶ νὰ τὴν μεταδώσωμεν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς, πρὸς διατήρησιν τῆς τριγλιανῆς μας ὀντότητος. Παρακαταθήκη καὶ κληρονομία τῶν προγόνων μας, ποὺ αὐτὸ μόνον ἐσώθη ἀπὸ τὴν τραγικὴν καταστροφὴν τῆς χαμένης γενέτειρας Τρίγλιας. Ὁ ἐμπλουτισμὸς τῆς ἐφημερίδος μας διὰ τῆς γραφίδος ὅπως μᾶς ἐδήλωσαν θὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν πρόοδον. Καὶ ἔτσι παίρνω τὸ θάρρος νὰ συγκεντρώσω τὰς γνώσεις μου ὅσας καὶ ἂν ἔχω καὶ νὰ γράψω ἕνα μνημόνιον τοῦ ρόλου τῆς Ἑλληνίδος καὶ Μητέρας μας ἐπὶ τῇ ἑορτῇ της. Σήμερον ὕμνος καὶ παιᾶνες δονοῦν τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς Ἀμερικῆς καὶ Ἑλλάδος, καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ἡμεῖς ἂς μὴ ὑστερήσωμεν. Πρῶτον θὰ σᾶς περιγράψω τὸν ρόλον τῆς Ἑλληνίδος τῆς Ἀμερικῆς τῆς τελευταίας πεντηκονταετίας καὶ πολὺ ἐνωρίτερα. Διὰ τὴν ἀπώτερη Ἑλληνίδα ἔγραψαν οἱ χρονογράφοι μας τὴν τραγικότητά της. Ἐδῶ θὰ παραλείψω ὀνόματα πρὸς σύγχυσιν, καὶ ἐν συντομίᾳ ὅσον δύναμαι δι' ἔλλειψιν χώρου, μίαν ἱστορίαν ἀληθινήν, ποὺ μᾶς εἶναι πιὸ γνωστὴ χωρὶς ὑπερβολὲς τῆς φαντασίας μου, καὶ εὔχομαι νὰ σᾶς ἐνδιαφέρει.

Διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ θέμα μας πρέπει νὰ ἀσχοληθῶμεν ἐν συντομίᾳ εἰς τοὺς πρώτους Ἕλληνας ἀποίκους μας ποὺ ἔφθασαν εἰς Ἀμερικήν, ὄχι καὶ πολλὰ χρόνια μετὰ τὴν ἀμερικανικὴν ἀνεξαρτησίαν.

Μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ Βυζαντίου, χρονολογίας ἄγνωστης, φροντίδι ἑνὸς Φιλέλληνος ἰατροῦ ποὺ ἔζησε εἰς τὴν σκλαβωμένην πατρίδα μας, ἔφερε περὶ τοὺς 200 Ἕλληνας ἀλλὰ χρονογράφοι τοὺς ἀνέβασαν εἰς 300, εἰς τὸν Ἅγ. Αὐγουστίνον τῆς Φλωρίδος Ἀμερικῆς. Ἐκεῖ ἔκτισαν τὴν Νέαν Σμύρνην, ὡραίαν πόλιν σήμερον, μὲ τὸ πρῶτον ἑλληνικόν της ὄνομα. Οἱ περισσότεροι ἦσαν κατὰ τὸν ἱστορικὸν διανοούμενοι. Τεκμήρια τῶν ἀποίκων εἶναι τὰ ἑλληνικὰ ὀνόματα ἐκ Σμύρνης καὶ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὸ μητρῶον τῆς πόλεως καὶ εἰς τοὺς σταυροὺς τῶν νεκροταφείων καὶ παλαιὰ βιβλία. Ἐκεῖ ἦτο ἡ ἐκκλησία των μικρὴ καὶ παλαιωμένη, τώρα, μερίμνη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μας καὶ μὲ δωρεὲς Ἑλλήνων, ἡ ἐκκλησία ἀνακαινίσθηκε. Εἶναι ὁ Ἅγιος Φώτιος μὲ Ἥρῶον διὰ τοὺς πρώτους ἀποίκους καὶ λειτουργεῖται μεγαλοπρεπῶς μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον κατὰ τὰ Θεοφάνεια ποὺ ἔρχεται διὰ τὴν κατάδυσιν τοῦ Σταυροῦ εἰς Τάρπον Σπρίντι Φλωρίδας. Ἀργότερον οἱ ἄποικοι ἔφευγον εἴτε διὰ καλλιτέρους ὁρίζοντας καὶ διὰ μέσου Μισσισιπῆ ποταμοῦ μετώκησαν εἰς Ἀλαμπάμα, Λουϊζιάνα, Τέξας, Ν. Ὑόρκην καὶ ἀλλοῦ. Ἡ πρώτη ἐν Ἀμερικῇ ὀρθόδοξος ἐκκλησία τῆς Νέας Ὀρλεάνης πρὸ δεκαετίας ἑώρτασε τὰ ἑκατὸν χρόνια της. Ἀργότερον τῆς Ν. Ὑόρκης καὶ τώρα τοῦ Χιοῦστον Τέξας. Ἐδῶ ὑπάρχει μαρτυρία ὅτι ὑπῆρχαν ἑλληνίδες γυναῖκες καὶ οἰκογένειες. Ὁ ἱστορικὸς γράφει ὅτι πολλοὶ Ἕλληνες εἰς Ἀμερικὴν πρὸ ἑκατὸν πενῆντα χρόνων ἐφάνησαν εἰς Ν. Ὑόρκην καὶ τοποθετεῖ τὴν Ἑλληνίδα ὅτι πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν καὶ δῶθε ἤρχοντο περισσότεραι. Εἰς αὐτὸ τὸ σύνολον ἔχομε καὶ ἡμεῖς τὴν Ἑλληνίδα Τριγλιανὴ διδασκάλισσαν ποὺ ἔφθασε εἰς Ἀμερικὴν πρὸ ὀγδοηκονταετίας. Αὐτὴ ἀπέθανε εἰς τὸν τοκετὸν εἰς τὸ Μομπὶλ Ἀλαμπάμας, ὑπὸ λυπηρὰς συνθήκας τῆς ζωῆς καὶ τῆς τότε ἐπιστήμης μας ἦτο ἀναδεκτὴ τῆς μητέρας μου. Τώρα ὁ ἐρχομὸς τῆς Ἑλληνίδος εἶναι περισσότερος καὶ ἐδῶ ἀρχίζει καὶ ὁ ρόλος της. Ἐγνώριζε μόνον ὅτι ἐπήγαινε εἰς τὴν Ἀμερικήν, ἦτο ἀπροετοίμαστη χωρὶς ἐφόδια, χωρὶς ὄνειρα καὶ ἐπιδιώξεις, ἔφερε μαζί της μόνον τὴν ἑλληνικήν της ὡραιότητα καὶ τὰ ἑλληνικὰ χαρίσματα ποὺ ἔδωσε σ' αὐτὴν ἡ ἀγωγὴ τοῦ σπιτιοῦ ποὺ ἄφησε πίσω της.

Μετὰ τὸ 1900 μέχρι τὸ τέλος τοῦ πρώτου πολέμου ἔφθαναν κατὰ ἑκατοντάδας αἱ Ἑλληνίδες μας. Αἰτία τὸ περισσότερο πολέμων καὶ διωγμῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἡ τύχη δὲν ἦτο καλύτερη, ὑπῆρχον ἀντίξοες περιστάσεις καὶ ἀμέτρητες ποὺ ἀντιμετώπισαν εἰς αὐτὸ τὸ σύνολον, εἴχαμε καὶ τὶς Τριγλιανὲς μας Ἑλληνίδες ποὺ ἔφθασαν εἰς Ἀμερικὴν καὶ Καναδᾶν μετὰ τὸ 1910.

Ἡ Ἑλληνίδα τοῦ 1900 καὶ λίγο μετέπειτα ἦτο καὶ αὐτὴ ἀπροετοίμαστη διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ξενητιᾶς, αἱ οἰκονομικαὶ συνθῆκες δύσκολες εἰς μερικὰς περιστάσεις, ἡ ἄγνοια τῆς γλώσσας τοῦ τόπου ποὺ ἔμενε, ἐμπόδιο, ἡ προσαρμογή, ἡ νοοτροπία διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνην ποὺ ἤξευρε, μόνη μεγάλωνε τὸ παιδί της, τὴν οἰκογένεια ποὺ ἦτο ὁ προορισμὸς τοῦ γάμου της. Αὐτὴ φύλακας τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας, ἔπρεπε νὰ περιμένει τὸν σύζυγον τὰ μεσάνυκτα, καὶ ἦσαν πολλὲς ἀπ' αὐτές, τὰ παιδιὰ πῆραν καὶ τὸν πρῶτο ὕπνο τους, αὐτὴ ἄϋπνη ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ σηκωθῇ τὸ πρωΐ, νὰ ἑτοιμάσει τὸ πρόγευμα καὶ κουρασμένη νὰ ἐπιδοθῇ στὰ οἰκογενειακά της καθήκοντα, καὶ ἔτσι ἐμεγάλωνε τὴν οἰκογένειαν, ἐκτὸς ἐξαιρέσεων, ποὺ ἔζησαν ὑπὸ καλύτερες οἰκονομικὲς συνθῆκες.

Τώρα τὸ παιδὶ ἐμεγάλωσε, εἰς ἡλικίαν διὰ τὰ σχολεῖον του, ἀλλὰ ἀπροετοίμαστο, δυσκολεύεται εἰς τὴν ἀγγλικὴν γλώσσαν του, γιατὶ σὲ ἑλληνικὸ σπίτι ἐμεγάλωσε, τὸ πρῶτο νανούρισμα, τὰς πρώτας λέξεις, τὰ πρῶτα ποιήματα ἀπὸ τὴν μητέρα του ἑλληνικὰ τὰ ἔμαθε, ἐδῶ ἀρχίζει καὶ τὸ αἴσθημα κατωτερότητος, καὶ τὰ βάσανα τῆς μητέρας του.

➧ ΣΥΝΕΧΕΙΑ στὸ ἑπόμενο.

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΧΑΡΑΣ

Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τοῦ Συλλόγου Τριγλιανῶν Θεσσαλονίκης εὐχαριστεῖ θερμότατα ὅλους τοὺς συμπατριῶτες μας ποὺ εὐγενῶς προσέφεραν διάφορα χρηματικὰ ποσά, ἀνάλογα μὲ τὶς οἰκονομικὲς δυνατότητές τους, γιὰ τὴ δημιουργία παιδικῆς χαρᾶς στὴ Νέα Τρίγλια:

Στεργίου Ἰορδάνης Θεσσαλονίκη δρχ. 30.000, Τακᾶς Νικόλαος Θεσσαλονίκη α' δόση δρχ. 10.000, Μπάρμπης Γεώργιος Νέα Τρίγλια δρχ. 1.000, Τσαματίκας Παναγιώτης Νέα Τρίγλια δρχ. 500, Κεχαγιόγλου Ἀνδρέας Ραφήνα δρχ. 1.000, Κοκκινίδης Ἰωάννης Σέρρες δρχ. 1.000, Μπαξεβάνη Χαρίκλεια Θεσσαλονίκη δρχ. 500, Σακελλαρίδης Σταῦρος Θεσσαλονίκη δρχ. 500, Τρουπτσῆς Χουσόστομος Θεσσαλονίκη δρχ. 500, Χριστοφορίδης Σωκράτης Θεσσαλονίκη δρχ. 500, Παπαδάκης Ἀρίστος Δράμα δρχ. 1.000, Καβουνίδης Βασίλειος Πειραιᾶς δρχ. 20.000, Λεοντῆς Ἀντώνιος Ἀμερικὴ δρχ. 2.108, N. COSTAS (Παπαβασιλείου Νικ.) Ἀμερικὴ δρχ. 2.108, Καλπάκη—Κουλουρῆ Ἄννα Ἀθήνα δρχ. 10.000, Μαθιᾶς Σταῦρος Ἀθήνα δρχ. 5.000, Καραθᾶνος Ἰωάννης Θεσσαλονίκη δρχ. 5.000, Καράτση Παναγιώτα Θεσσαλονίκη δρχ. 500, Γκλαβοπούλου Ἀνδρονίκη Δράμα δρχ. 200, Κωνσταντὶν Μαριάνθη Ἀμερικὴ δρχ. 1.000, Καγιόπουλος Δημήτριος Ἀμερικὴ δρχ. 1.000, Βελισσάρης Λάζαρος Καβάλα δρχ. 500, Γιαρμαντζῆς Σταῦρος Καβάλα δρχ. 350, Μήλιου Αἰκατερίνη Καβάλα δρχ. 500, Γρηγοριάδης Χρυσόστομος Καβάλα δρχ. 440, Πιστικίδης Ἀθανάσιος Ραφήνα δρχ. 2.000, CHARLES Δάνος (Μαθιᾶς Ἀπόστολος) Ἀμερικὴ δρχ. 2.144, Γιατσιτζόγλης Ἰορδάνης Νέα Τρίγλια δρχ. 1.000, Μαθιᾶς Σωκράτης Χίος δρχ. 2.000. Σαρρῆς Ἀθαν. Θεσ)νίκη δρχ. 1.000.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΡΙΓΛΙΑΝΩΝ

ΛΕΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΕΝΑ ΠΑΛΙΟ ΤΡΙΓΛΙΑΝΟ

Ὁ Σωτήρης Κουραπᾶς ἢ Κουραπίδης, πρόσφατα πῆγε παλιά μας πατρίδα. Στὸ πλοῖο μέσα ἀπὸ Κωνσταντινούπολη στὰ Μουδανιὰ γνώρισε ἕνα Τριγλιανὸ Ἀμερικανό, τὸν Παῦλο Παπαβασίλογλη, ποὺ ὁ πατέρας του ἦταν κουντουρᾶς. Στὸ αὐτοκίνητο μέσα ποὺ πήγαινε ἀπὸ Μουδανιὰ στὴν Τρίγλια ὅλοι οἱ Τοῦρκοι τοὺς πρόσεχαν καὶ κρυφομιλοῦσαν γιὰ τὴ γνώσσα τους. Ὁ Σωτήρης ἔκανε τὸ κορόϊδο. Εἶχαν πεῖ πολλά, ἀλλὰ μετὰ πιὰ δὲν βάσταξα καὶ τοὺς ἀπαντῶ καὶ ἐγὼ τουρκικά. Μόλις ἄκουσαν ὅτι ἐγὼ τοὺς μίλησα ἀπτέστως τὴν τουρκική, ξαφνιάστηκαν. Πῆραν τὴ συγνώμη καὶ φώναξαν: ἐφέντιμ (κύριε) καὶ μὲ ρώτησαν ἀπὸ ποῦ κατάγομαι. Καὶ τοὺς λέγω ἀπὸ τὴν Τρίγλια. Ἀμέσως σηκώθηκαν ὅλοι ἐπάνω καὶ ἄρχισε ἡ χειραψία «φόσκελντι ἐφέντιμ» (καλῶς ὁρίσατε κύριοι). Ἐν τῷ μεταξὺ φθάσαμε στὸ τέρμα στὸ πρακτορεῖο ποὺ εἶναι στὸ παζάρι ἀκριβῶς στὸ Ἀδελφᾶτο (Κυψέλη) πλάϊ στὸ μπακάλικο τοῦ Ἁρμόδιου.

Μετὰ πήγαμε νὰ βολευτοῦμε γιὰ ὕπνο. Στὴν παραλία τέρμα τὸ καφενεῖο τοῦ Ἀποστολάκη Συρκιόγλη τὸ ἔχουν πάνω ξενοδοχεῖο καὶ κάτου μαγείρικο. Κάτσαμε νὰ φᾶμε. Γυρέψαμε οὔζο. Δίπλα μας ἦτο κάποιος Τοῦρκος καὶ δὲν μιλοῦσε καα (καθόλου). Μόλις εἶπα ἐγὼ γιὰ οὔζο, ἀκούω νὰ μοῦ λέει ἄπτεστα ἑλληνικά: «Βρεσύ, ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ ἤρτες καὶ δὲν ἔφερες κανένα μπουκάλι Μεταξᾶ». Μόλις ἄκουσα ἐγὼ αὐτὰ πάγωσα. Ὁ Τοῦρκος ἦτο Κρητικός καὶ γνώριζε τὰ ἑλληνικὰ καλύτερα καὶ ἀπὸ μᾶς. Τότε κι ἐγὼ γιὰ δικαιολογία τοῦ εἶπα: «ἐφέντιμ» (κύριε) πήραμε ἀλλὰ βρέθηκαν μέσα στὸ πούλμαν ἄνθρωποι καὶ μᾶς ζήτησαν καὶ ἀνοίξαμε τὴ μποτίλια, ἕνα σου καὶ ἕνα μου, τὸ τελειώσαμε.

Τέλος πάντων, μετὰ τὸ φαγητὸ μᾶς ἔφερε αὐτὸς ὁ Τοῦρκος σῦκα παπούδια (παραγεμωμένα). Φάε μοῦ λέει, αὐτὰ εἶναι ἀπὸ τὰ Ψαθινά. Ἀρκαντὰς (ἀδελφέ) τοῦ λέω, τόσες συκιὲς ἔχει ἡ Τρίγλια καὶ μᾶς ἔφερες νὰ φᾶμε αὐτὰ τὰ παπούδια. Φάετα, φάετα, μοῦ λέει, γιατὶ εἶναι μελωμένα ἀπὸ τὰ Ψαθινά. Τἄφαγα καὶ δὲν ἔβγαλα μιλιά. Μετὰ τὸ ἀπόγευμα πήγαμε νὰ δοῦμε τὰ σπίτια μας. Περάσαμε ἀπὸ τὸν Ντερὲ (ρέμα), ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Δημητροῦ τοῦ Τσακμάκη τοῦ Κουντουρᾶ. Οἱ πόρτες τοῦ Ντερὲ ποὺ ἦταν στὸ μικρὸ γιοφύρι γιὰ νὰ μαζεύει τὸ νερό, εἶναι ὅπως ἦταν πρῶτα. Στρίψαμε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ἀποστολου Μπογιατζῆ ποὺ ἤτανε κιοσέμπασια (γωνία) στὴν ἄκρα τοῦ Ντερὲ καὶ τραβήξαμε ἰσαπάνου τὸ σοκάκι. Περάσαμε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Σταύρου Μπαμπακᾶ, ὅσαμε ἀπάνου βλέπω οὔλη τὴ γειτονιά ὅπως ἤτανε πρῶτα. Βλέπω τὸ σπίτι μας δίπλα στοῦ Πολυχρόνη τοῦ Μπαμπακᾶ. Βλέπω μιὰ κοπέλλα στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μας. Μόλις μᾶς βλέπει χάνεται, ἀλλὰ μόλις πήγαμε κοντὰ βγαίνει ὄξω ἕνας ἄντρας. Τοῦ μιλάω τουρκικὰ καὶ τὸν ἐξηγῶ ὅτι τὸ σπίτι αὐτό κάποτε ἦτο δικό μας. Μόλις ἄκουσε αὐτά, μᾶς λέει μπούϊρουμ (ὁρίστε) γκὲλ ὑστερντὲ (ἐλᾶτε μέσα). Μπήκαμε μέσα καὶ μοῦ ρώτησε: ἔτσι ἦτο τὸ σπίτι; Ὄχι τοῦ λέω, γιατὶ τὸ μιντέρι ἦτο ἀπὸ τὴν ἄλλη πάντα καὶ δωπέρα ντουβάρι δὲν εἶχε τὸ κάνατε βλέπω χωριστά. Μετὰ πίστεψε ὅτι πράγματι ἤμουν ὁ παλιὸς νοικοκύρης. Μᾶς ἔψησε καφὲ, μᾶς ἔφερε καὶ φρέσκα σῦκα ἀπὸ τὴν συκιά μας.

Τοὺς χαιρετίσαμε καὶ φύγαμε. Κατεβήκαμε στὸ ξενοδοχεῖο, φάγαμε καὶ πήγαμε νὰ κοιμηθοῦμε, ἀλλὰ ποῦ νὰ μοῦ πάρει ὁ ὕπνος. Ὅλη νύχτα ἔβλεπα φαντάσματα. Ὅλη νύχτα ἔβλεπα τὸν Κρητικὸ νὰ μοῦ λέει: φάετα φάετα γιατὶ τὰ σῦκα αὐτὰ εἶναι ἀπὸ τὰ Ψαθινά. Τὸ πρωΐ ὅταν ξημέρωσε πιὰ ὁ Θεὸς τὴ μέρα, κατεβήκαμε στὸ παζὰρ (ἀγορά), ἤπιαμε καφὲ στὸ Ἀδελφᾶτο (Κυψέλη) καὶ ὕστερις πήραμε πάλε τὸ αὐτοκίνητο καὶ κατεβήκαμε στὰ Μουντανιά.

Ἐν συνεχεία κάναμε καὶ μιὰ βόλτα μέχρι τὴν Προῦσσα. Κάναμε καβάλα τὰ μπαϊτόνια καὶ συργιανήσαμεοὔλο τὸ παζάρι, διότι τὸ ἀπαιτοῦσε ὁ φίλος μου ὁ Ἀμερικάνος. Ξανὰ γυρίσαμε πάλι στὰ Μουδανιὰ καὶ πήραμε πάλι τὸ βαπόρι γιὰ τὴν Πόλη. Καθήσαμε ἄλλη μιὰ μέρα καὶ τὴν ἑπομένη πήραμε τὸ ποῦλμαν γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Αὐτὰ μᾶς εἶπε ὁ φίλος μας Σωτήρης.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ
Νέα Τρίγλια—Χαλκιδικῆς

ΕΛΛΑΣ ΟΜΟΡΦΗ ΧΩΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ, ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψη στὴν Ἑλλάδα τῆς ἐγγονῆς τοῦ Ἰωάννη Κουμιτζῆ ======

Ὁ μαγικὸς Παρθενώνας, τὰ ἐρείπια τῶν Δελφῶν, ὁ τόπος τῶν πρώτων Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων.

Ἡ πολυάσχολη ζωὴ τῆς Ἀθήνας καὶ ὁ ἀργὸς ρυθμὸς τοῦ χωριοῦ, αὐτὲς εἶναι οἱ ζωντανὲς ἀναμνήσεις μου ἀπὸ τὸ πρόσφατο ταξίδι μου στὴν Ἑλλάδα, τὴν πατρίδα τῶν προγόνων μου. Πήγαμε μιὰ ὁμάδα ἀπὸ 200 (16—18 χρονῶν) Ἑλληνοαμερικανοὺς σὲ ἕνα πρόγραμμα ποὺ ὀνομάζεται Ἰωνικὸ Χωριό. Στὶς τρεῖς ἑβδομάδες ποὺ μείναμε ἐκεῖ ταξιδέψαμε σὲ μικρότερες ὁμάδες, ἀλλὰ ἡ βάση μας ἦταν τὸ Ἰωνικὸ Χωριὸ κοντὰ στὸ Βαρθολομιό.

Τὰ μέρη ποὺ γυρίσαμε ἦταν πολὺ ὄμορφα. Περπατήσαμε στὰ ἐρείπια τῆς Ὀλυμπίας, ἐκεῖ ποὺ μεγάλοι ἀθλητὲς πρὶν χιλιάδες χρόνια ἀγωνίζονταν στοὺς πρώτους Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες. Εἶδα μοναστήρια χτισμένα στὶς κορυφὲς πελώριων βουνῶν στὰ Μετέωρα. Εἶδα τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρὼν νὰ σμίγουν στὴ σημερινὴ Ἀθήνα.

Ἐπισκευθήκαμε τὰ Ἰωάννινα, ξακουστὰ γιὰ τὰ χρυσᾶ καὶ ἀσημικὰ σκεύη. Οἱ δρόμοι τῆς πόλης ἦταν γεμᾶτοι μαγαζιά, ὅπου Ἀμερικανοὶ τουρίστες γρήγορα ξόδευαν τὰ λεφτά τους. Ἦταν φανερὸ ὅτι εἴμασταν τουρίστες, διότι οἱ φωτογραφικὲς μηχανὲς καὶ οἱ ταξιδιωτικὲς ἐπιταγὲς τὸ ἔδειχναν αὐτό. Πολλοὶ καταστηματάρχες ἤξεραν λίγα ἀγγλικά, ἀλλὰ πραγματικὰ τοὺς ἄρεσε ὅταν μιλούσαμε ἑλληνικά. Ὅσο ἤμουν ἐκεῖ τὰ ἑλληνικά μου πῆγαν καλύτερα, γιατὶ μὲ φώναζαν νὰ ἐξηγῶ στὰ διάφορα μαγαζιὰ ποὺ δὲν ἤξεραν ἀγγλικά. Ἐπισκευθήκαμε μουσεῖα στοὺς Δελφοὺς καὶ Ὀλυμπία ποὺ εἶχαν γλυπτὰ καὶ σκεύη ἀπὸ τὸν 4ο—5ο αἰώνα. Οἱ ἑλληνικὲς ὀρθόδοξες ἐκκλησίες καὶ τὰ μοναστήρια εἶναι ἐπιβλητικῆς κατασκευῆς. Ἀκόμη καὶ οἱ μικρὲς ἐκκλησίες ἔχουν θαυμάσιες ἁγιογραφίες στοὺς τοίχους.

Στὴ Ζάκυνθο πήγαμε σὲ μιὰ ἐκκλησία, ὅπου φυλάγεται τὸ σῶμα τοῦ Ἁγίου Διονυσίου. Τὸ παράξενο μὲ αὐτὸν τὸν Ἅγιο, ποὺ πέθανε πρὶν 300 χρόνια, εἶναι ὅτι ἀκόμη τὸ σῶμα του διατηρεῖται σὲ ἄριστη κατάσταση.

Στὴν Πάτρα πήγαμε στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα, ὅπου φυλάγεται ἡ κάρα τοῦ Ἁγίου.

Τὶς τελευταῖες δύο ἡμέρες τὶς περάσαμε στὴν Ἀθήνα, ὅπου ἐκεῖ ζοῦνε τὰ δύο τρίτα τοῦ πληθυσμοῦ. Εἶναι μιὰ πολυάσχολη πόλη μὲ πολλὰ πράγματα νὰ δεῖς. Εἴδαμε τὸν Παρθενώνα, ποὺ ἐγὼ νόμιζα ὅτι ἦταν ἁπλῶς ἐρείπια, ἀλλὰ ὅταν τὸν εἶδα ἄλλαξα γνώμη. Ἀκόμη καὶ οἱ συνήθειές μας ἄλλαξαν στὴν Ἑλλάδα. Τὸ φαγητό μας ἀρνὶ μὲ μακαρόνια ἢ πατάτες καὶ μπόλικο ψωμί. Τὸ πρωινὸ ἦταν ψωμί, μαρμελάδα καὶ τσάι ἢ καφέ. Γεῦμα στὶς 2—3 πάντα μὲ πλούσιο φαγητὸ καὶ μετὰ ὁ ὕπνος ποὺ κρατᾶ μέχρι τὶς 6 τὸ ἀπόγευμα. Βραδινὸ στὶς 8.30—10 καὶ μετὰ βόλτα. Ἔτσι καὶ ἐμεῖς πήραμε αὐτὸ τὸ πρόγραμμα μὲ τὸν ὕπνο καὶ βόλτα.

Πάντα θὰ θυμᾶμαι αὐτὸ τὸ ταξίδι μου στὴν Ἑλλάδα, γιατὶ μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω τὴν ἐθνική μου καταγωγή, ἀλλὰ μοῦ ἔκανε καὶ περήφανη ποὺ ζῶ στὴν Ἀμερική.

Μετάφραση: Βασίλη Καραγιαννάκη, Νέα Τρίγλια.

Η ΡΑΦΗΝΑ ΚΑΙ Η ΦΗΜΗ ΤΗΣ

Τοῦ Θανάση Πιστικίδη

Ἀρκετὲς φορὲς σᾶς ἀπασχόλησα γράφοντας γιὰ τὴ Ραφήνα, γιὰ τὴν ἱστορία της καὶ τὴν περιοχή της. Πῶς ἄρχισε ὁ ἐποικισμός της γιὰ τοὺς πρώτους ἀνθρώπους, ποὺ ἦρθαν ἐδῶ πρόσφυγες καὶ τὴ θεμελίωσαν καὶ ποὺ τοὺς χρωστᾶμε τόσα πολλά. Αὐτοὺς ποὺ δούλεψαν καὶ τὸν τόπο παλιότερα καὶ τώρα ποὺ ἀγωνίστηκαν νὰ ἀποκτήσει αὐτὸς ὁ τόπος ἐκκλησίες, σχολεῖα, δρόμους, λιμάνια, ὕδρευση, πλατεῖες, σχέδια πόλεως, διανομές, στήσιμο προτομῶν καὶ ἀναμνηστικῶν στηλῶν, ἀθλητικὴ ὁμάδα ποδοσφαίρου μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ παλιότερα καταστατικὰ τοῦ ἔτους 1932. Νὰ ἱδρύσουν μορφωτικὸ σύλλογο, τὸ σύλλογο Τριγλιανῶν (παράρτημα), ἀκόμη καὶ τὴν ὁμάδα τοῦ μπάσκετ κλπ., ποὺ συντελοῦν στὴν προβολὴ καὶ τὴ νοικοκυρεμένη ἐμφάνιση ἑνὸς τόπου, καὶ γενικὰ στὴν πρόοδό του καὶ στὴν καλή του φήμη. Δὲν μπορῶ ν' ἀναφέρω ὀνόματα, γιατὶ ξέρω ὅτι θὰ σκάλωνα στὴ σεμνότητα καὶ στὴ μετριοφροσύνη τους.

Ρισκάροντας νὰ φανῶ καὶ σήμερα πάλι φορτικός, ἢ πολὺ τοπικιστής, ξαναγράφω γιὰ τὴ Ραφήνα, γιατὶ πῶς νὰ τὸ κάνουμε ὁ βῆχας καὶ ὁ ἔρωτας δὲν κρύβονται καὶ ἐγὼ ἂς τολμήσω νὰ τὸ πῶ, ἡ Ραφήνα εἶναι ὁ μεγάλος μου βήχας.

Ὅλα αὐτὰ λοιπόν, μαζὶ μὲ τὴν ὡραιότατη φυσική της θέση καὶ ἄλλα τινά, ἔφεραν τὴ φήμη, καὶ ἡ Ραφήνα σήμερα καὶ παλαιότερα τραγουδιέται ὅλο καὶ περισσότερο, ὅλο καὶ συχνότερα.

Ποιὸς δὲν ψιθύρισε τὸ ὡραῖο παλιὸ εὔθυμο τραγουδάκι ποὺ μετέφερε τὸ ὄνομα τῆς Ραφήνας στὰ πέρατα:

Στοῦ γιαλοῦ τὰ βοτσαλάκια
κάθονται δυὸ καβουράκια
κι' ἡ μαμά τους
ἡ κυρία καβουρίνα
πάει τσάρκα μὲ τὸ σπάρο
στὴ Ραφήνα...

Συμπατριώτισσά μας, ποὺ μένει στὸ Μπρούκλιν τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ μᾶς ἐπισκέπτεται κάθε καλοκαίρι, μοῦ εἶπε πῶς μ' αὐτὰ τὰ τραγούδια βρίσκεται συνεχῶς στὴ Ραφήνα.

Τὸ παλιὸ τραγουδάκι τῆς Νίνου, ποὺ τραγουδᾶ τώρα ἡ Χάρις Ἀλεξίου τόσο ὡραῖα «Δημητρούλα μου, θέλω ἀπόψε νὰ γλεντήσω καὶ μὲ σέναγε... ἔλα πᾶμε στὴ Ραφήνα νὰ γλεν τήσομαι, ποῦχει ψάρια καὶ ρετσίνα νὰ μεθύσομαι»...

Ἀλλὰ καὶ στὰ περυσινὰ τραγούδια γιὰ τὸ διαγωνισμὸ τῆς Γιουροβίζιον, τραγουδάει ἡ Μπέση Ἀργυράκι:

Ἀπ' τὴν Ἀκρόπολη
ὡς τὴ Ραφήνα
βῆμα τὸ βῆμα
θὰ σὲ θυμηθῶ...

Ἡ Ρένα Κουμιώτου μὲ τὴν ὡραία φωνή της, τραγουδάει τὸ τραγούδι, ποὺ μᾶς μιλάει γιὰ τὴ διαφυγὴ μέσω Ραφήνας στὴν κατοχή.

Τὄλεγαν «Ἅγια Κυριακὴ»
ἐκεῖνο τὸ Καΐκι
ποὺ στὴ σκλαβιὰ
στὴν κατοχή,
δούλευε στὴ διαφυγή,
δούλευε γιὰ τὴ νίκη...
Ἀλεξάνδρεια—Ραφήνα
πήγαινε τὰ χρόνια ἐκεῖνα
καὶ γιὰ μπάρκο
μέσ' τὰ μπάρια
εἶχε ὅλο παλληκάρια...

Αὐτὸ εἰδικὰ τὸ τραγούδι, γιὰ μένα καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς γενιᾶς μου, ποὺ ζήσαμε στὴν κατοχὴ καὶ δουλέψαμε στὴν Ἀντίσταση, δὲν εἶναι ἕνα ἁπλὸ τυχαῖο τραγούδι, εἶναι μιὰ ὁλόκληρη ἱστορία, εἶναι ἀναμνήσεις, ποὺ μᾶς κάνουν νὰ ἀνατριχιάζουμε.

Δὲν ἦταν μόνο τὸ «Ἁγία Κυριακή», ἦταν καὶ τὸ πετρελαιοκίνητο «Παναγιὰ» μὲ καπετάνιο τὸ θαλασσόλυκο Σταμάτη Τρατρᾶ ἀπὸ τὶς Ράχες τῆς Ἰκαρίας.

Τὸ «Ἁγία Παρασκευὴ» μὲ «πειρατὴ» καπετάνιο τὸν Γιαγκουδάκι ἀπ' τὴν Ἐρέτρια, τὸ «Κωνσταντῖνος» τοῦ Τζαμαλούκα, ποὺ ἐπειδὴ ἦταν ἀνεμότρατα, εἶχε δύο καπετανέους, τὸ φίλο καὶ συμπατριώτη μας Χρυσὸ Λέου καὶ τὸν Σταμάτη Καδὴ ἀπ' τὴν Κάρυστο.

Δυὸ ταξίδια ἔκανε ὁ Χρυσὸς Λέου στὸν Τσασμὲ τὸ 1942.

Καὶ γιὰ μπάρκο μέσ' τὰ μπάρια εἶχε ὅλο παλληκάρια.

Πάνω ἀπὸ εἴκοσι (20) εἶναι τὰ ταξίδια ποὺ ἔγιναν ἐπίσημα μέσα ἀπ' τὸ λιμάνι τῆς Ραφήνας μὲ ψεύτικα χαρτιὰ καὶ ποιὸς ξέρει πόσα λαθραῖα ἀπὸ βράχια καὶ ἀκρογιαλιὲς τὶς σκοτινὲς νύχτες.

Ἀπὸ τὴ Ραφήνα καὶ τὴν περιοχή της ἔφυγαν πάρα πολλὰ πολιτικὰ πρόσωπα, ἀξιωματικοὶ καὶ πολίτες γιὰ τὴ Μέση Ἀνατολή.

Ἀλλὰ μὲ συγχωρεῖτε παρασύρθηκα σὲ ἄλλο θέμα μὲ τὸ τραγούδι τῆς Κουμιώτου. Αὐτὴ ὅμως εἶναι μιὰ ἄλλη ἱστορία, μιὰ πολὺ μεγάλη ἱστορία, ἴσως κάποτε ἄλλοτε μᾶς ἀπασχολήσει καὶ τότε θὰ μιλήσωμε γιὰ πρόσωπα καὶ πράγματα.

Καὶ δὲν εἶναι μόνο τὰ τραγούδια ποὺ προβάλλουν τὴν Ραφήνα. Εἶναι καὶ ἡ τηλεόραση ποὺ σὲ πάρα πολλὰ σήριαλ καὶ ἄλλες ἐκπομπές της μᾶς δείχνει τὸ λιμάνι καὶ πολλὲς ἀκρογιαλιές της.

Εἶναι καὶ ὁ κινηματογράφος, ποὺ πολλὰ ἐξωτερικὰ σκηνικὰ ἔργων γυρίζονται σὲ ὡραῖες παραθαλάσσιες περιοχές: στὸν Ἅγιο Νικόλαο, στὸ λιμάνι καὶ στὰ βραχώδη. Ὅσοι εἶδαν τὴν ταινία τοῦ Ψαρόγιαννου μὲ τὸν Φούντα εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου γυρισμένη στὴν Ραφήνα, στὸ ὡραῖο λιμανάκι τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ οἱ δύο μικροὶ πιτσιρίκοι ποὺ παίζουν σ' ὅλο τὸ ἔργο εἶναι Ραμηνιωτάκια.

Αὐτὰ καὶ σήμερα γιὰ τὴν Ραφήνα... Ὅποιος δὲν παινέση τὸ σπίτι του θὰ πέσει νὰ τὸν πλακώσει.

Ἂν κάποιος σκεφθεῖ ὅτι τὰ παραλέει ὁ Πιστικίδης, ἐξηγήθηκα πιὸ μπροστά, ὁ βήχας καὶ ὁ ἔρωτος δὲν κρύβονται.

Η ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΑ ΤΡΙΚΑΛΑ

Παρὰ τὴ μεγάλη ἀποχὴ τῶν Θεσσαλονικέων Τριγλιανῶν, ἡ ἐκδρομὴ στὰ Τρίκαλα καὶ Μετέωρα εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία. Μπράβο στὸ σύλλογο ποὺ μᾶς προσφέρει τέτοιες χαρές.

Ἡ διαδρομὴ ἦταν εὐχάριστη καὶ ἡ διανυκτέρευσις στὰ Τρίκαλα ἐπίσης. Ἡ συνάντησις μὲ τοὺς συγγενεῖς καὶ πατριῶτες πολὺ συγκινητική.

Ἄκουγες φωνὲς σὰν αὐτές:

— Νὰ ὁ Ἀπόστολος ὁ Γιάνναρος τὸ Εὐδοκιώ, τί κάνεις μαρὴ Κατίνα; ἄσπρισανε τὰ μαλλιά σου. Ἀμὲ τὰ δικά σου δὲ ντὰ βλέπεις; Νὰ ἡ Γεωργία μας ἡ Τοῦλα ὁ Θανάσης μας τὸ Γιορδανὼ ἡ Ἄννα ἡ δασκάλισσα τοῦ Φιλαλήθη τὰ κορίτσια ποιὸν νὰ δῆς πρῶτα καὶ ποιὸν νὰ χαιρετήσης. Καὶ μόνο γι' αὐτὸ ἄξιζε τὸν κόπο καὶ τὰ ἔξοδα αὐτὴ ἡ ἐκδρομή. Ὅσοι δὲν ἦρθαν ἔχασαν πολλά. Ὅμως οἱ χαρὲς ἦταν πολλές, τί νὰ πῆ κανεὶς γιὰ τὸ γλέντι στὸ κέντρο. Οὔτε προγραμματισμένος χορὸς νὰ ἦταν Γέροι καὶ νέοι χοροπηδοῦσαμε. Στὴν ἀρχὴ ἡ κάποια συστολὴ τῆς κάποιας ἡλικίας, μὰ μόλις

Συνέχεια στὴν 4η σελίδα

ΕΙΣΟΔΕΙΑ ΧΡΥΣ. ΛΕΟΥ
Δικηγόρος
Γραφεῖον: Σταδίου 49-Μέγαρο Γουτάκη
4ος ὄροφος - Τηλ. 3214977 - ΑΘΗΝΑΙ
Οἰκία: Στεφ. Πέρη 22 - Ραφήνα
Τηλέφ. (0294) 23 451

Μικρὲς εἰδήσεις... καὶ ἐντυπώσεις

Πολὺ ἐπιτυχία εἶχε ἡ ἀξιόλογη προσπάθεια τῆς συναντήσεως Τριγλιανῶν, Θεσσαλονικέων καὶ Ραφηνιωτῶν, στὰ Τρίκαλα. Πολὺ συγκινητικὴ ἡ συνάντηση στὴν πλατεία τῶν Τρικάλων τῶν συμπατριωτῶν, συγγενῶν καὶ φίλων. Στὸ βραδυνὸ δεῖπνο στὸ κέντρο «Ἐξοχὴ» οἱ ἐκδρομεῖς (130 ἄτομα περίπου) ἔφαγαν σὲ πολὺ ἐγκάρδια ἀτμόσφαιρα καὶ μὲ πολὺ κέφι. Πολὺ ὡραία τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ἡ ἐκδρομὴ στὰ μαγευτικὰ καὶ ἐξωτικὰ Μετέωρα. Ἦταν δύο μέρες συντροφιᾶς μὲ προσφιλεῖς καὶ ἀγαπητοὺς συμπατριῶτες καὶ φίλους. Τὴ λεπτομερὴ ἀφήγηση τὴν ἀφήνω σ' ἄλλους, ἐγὼ συγχαίρω ὅλους ὅσους εἶχαν τὴν ὡραία ἰδέα καὶ πῆραν πρωτοβουλία. Εὖγε τους.

— Στὸ δημοσίευμά μου τοῦ προηγουμένου φύλλου γιὰ τὴν «Προσφορὰ τῆς Τρίγλιας στοὺς ἀγῶνες τῆς πατρίδας» μοῦ ξέφυγαν δύο ὀνόματα θυμάτων. Τοῦ Ἀλέξανδρου Ψαθᾶ ποὺ ἔπεσε στὴ Μ. Ἀσία (1920—22) καὶ τοῦ Μήτσου Βαμβακᾶ ποὺ σκοτώθηκε στὸν Ἐμφύλιο μέσα στὴ Θεσσαλονίκη. Εὐχαριστῶ αὐτοὺς ποὺ μοῦ τοὺς θύμησαν.

— Στὰ τελευταῖα παιχνίδια ἡ ποδοσφαιρικὴ μας ὁμάδα ἡ Α.Ε. Τριγλίας—Ραφήνας ἔχασε τὸ τραῖνο τοῦ προβιβασμοῦ στὴν Α' κατηγορία Ἀθηνῶν. Κρίμα γιατὶ πήγαινε τόσο καλά. Ἀλλὰ κουράγιο μὴν ἀπελπίζεστε παιδιὰ τοῦ χρόνου θὰ ἀνέβουμε.

— Οἱ πρῶτοι τουρίστες μᾶς ἦλθαν στὰ ξενοδοχεῖα καὶ στὰ κάμπινκ τῆς Ραφήνας, καὶ κάθε μέρα πληθαίνουν. Ὁ ἐμπορικὸς κόσμος ἐλπίζει ὅτι θὰ πᾶ με καὶ φέτος καλά. Τὸ ἐλπίζομε καὶ τὸ εὐχόμαστε.

Α. Π.

Ἄγονος λόφος δασώνεται μὲ πεῦκα στὴ Ν. Τρίγλια Χαλκιδικῆς

Στὶς 15 Νοεμβρίου 1979, δασώθηκε μιὰ περιοχὴ ἑνὸς λόφου μὲ πευκόδενδρα, μιὰ ἔκτασις κάπου 24 στρέμματα, ὅπου ὑπάρχει καὶ ἄλλη ὑπόλοιπη ἔκτασις, ποὺ θὰ δασωθεῖ ἀργότερα. Αὐτὴ ἡ περιοχὴ βρίσκεται ἀνατολικὰ τῆς Νέας Τρίγλιας, τὸ λεγόμενο «Πεδικράνι».

Αὐτὸ ὅλο τὸ ἔργο, ἔγινε μὲ προσωπικὴ ἐργασία τῶν κατοίκων καὶ τῶν παιδιῶν τοῦ δημοτικοῦ σχολείου τῆς Ν. Τρίγλιας. Στὰ ἐγκαίνια παρευρέθηκαν οἱ τοπικὲς ἀρχές, ὁ νομάρχης κ. Κατακαλίδης καὶ πλῆθος κόσμου, γιὰ τὴν δὲ σημασία τοῦ ἔργου μίλησε ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος Ν. Τρίγλιας κ. Νικ. Μπαμπαροξῆς.

Τριγλιανοί,

Διαβάζετε τὰ «ΤΡΙΓΛΙΑΝΑ ΝΕΑ», εἶναι ἡ ἐφημερίδα σας.

Ἔγινε μιὰ ὡραία κοινωφελὴς πρᾶξις, ποὺ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ προσεχθεῖ, γιὰ νὰ γίνει παράδειγμα καὶ εἰς ὅλες τὶς κοινότητες τῆς χώρας μας. Διότι ὅπως θὰ γνωρίζουμε, ὅλοι τὰ τελευταῖα χρόνια γίνονται κόθε χρόνο πολλὲς καὶ μεγάλες πυρκαγιὲς ποὺ τείνουν νὰ καταστρέψουν καὶ νὰ ἐξαφανίσουν ὁλότελα τὰ δάση μας, διότι καίγονται κατὰ χιλιάδες στρέμματα κάθε χρόνο.

Οἱ Τριγλιανοὶ εἶναι ἀπὸ τὴ φύση τους βέβαια τὸ νὰ φυτεύουν καὶ νὰ καλλιεργοῦν δενδροφυτεῖες, διότι ἀπὸ τοὺς πατεράδες τους ἀκόμα ἔχουν πάρει τὴ συνήθεια, νὰ ποῦμε σὰν ἕνα εἶδος ἀτταβισμοῦ, τὸ νὰ ἀγαποῦν τὰ ἐλαιόδενδρα, διότι αὐτὴ ἦταν τότε καὶ ἡ βασική τους παραγωγή. Γιαυτὸ καὶ τώρα δὲν ὑπάρχει ἄλλη κωμόπολις στὴν περιοχὴ τῆς Καλαμαριᾶς, στὸ νὰ προλάβει τὴ Ν. Τρίγλια στὸ πράσινο.

Ἐπίσης παραβρέθηκε καὶ συνεργεῖο τῆς τηλεοράσεως, ποὺ πρόσφατα μᾶς τὸ παρουσίασε στὰ προγράμματά της ἡ Ε.Ρ.Τ.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ
Ν. Τρίγλια—Χαλκιδικῆς

Ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρός

Εἶναι καὶ αὐτὸς ἕνα τμῆμα τοῦ Διεθνοῦς Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Ὁ φλογερὸς Ἐλβετὸς Ἐρρῖκος Ντυνᾶν, μετουσίωσε τὴν ἰδέα σὲ ἐνέργεια, ὅπου κατὰ τὸ 1864 ἱδρύεται ὁ πρῶτος Ἐρυθρὸς Σταυρὸς στὸν κόσμο στὴ Γενεύη καὶ στὴ συνέχεια ἡ ἰδέα του πῆρε παγκόσμιο χαρακτῆρα, διότι δὲν μποροῦσε ν' ἀνεχθεῖ ἡ εὐαίσθητη ψυχή του, τὸν τόσο μεγάλο πόνο τῶν δυστυχισμένων ἀνθρώπων. Ὁ πόλεμος τοῦ 1859 ποὺ κατασπάραξε σαράντα χιλιάδες ἀνθρώπους, Ἰταλοὺς καὶ Αὐστριακούς, νεκροὺς καὶ τραυματίες, ἔρριξε σὲ μεγάλη θλίψη καὶ πόνο τὴν εὐαίσθητη ψυχὴ τοῦ Ἐρρίκου Ντυνᾶν, ὅπου τὸ ἔργο του πῆρε παγκόσμιο χαρακτῆρα, ὅπως τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, ὅπου τὸ 1877 ἱδρύεται ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρός.

Ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς εἶναι πανταχοῦ παρών, ὄχι μόνο στοὺς πολέμους ποὺ περιθάλπει τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τραυματίες, ἀλλὰ καὶ στὴν εἰρηνικὴ περίοδο. Σημαντικώτεροι τομεῖς εἶναι τὰ Νοσοκομεῖα καὶ ἰατρεῖα, οἱ σταθμοὶ παροχῆς πρώτων βοηθειῶν, οἱ σχολὲς ἐκπαιδεύσεως ἀδελφῶν νοσοκόμων, τὰ κέντρα αἱμοδοσίας, τὰ ἀντιφυματικὰ κέντρα, ἡ ἀντικαρκινικὴ ἑταιρία, τὸ γραφεῖο πληροφοριῶν καὶ ἀναζητήσεων καὶ τὸ τμῆμα νεότητος.

Στὴν συνέχεια δὲ ἔχει πάρει μέρος στοὺς καταστρεπτικοὺς σεισμοὺς τοῦ 1953, στὰ νησιά μας, στὴν Ἤπειρο, στὴ Θεσσαλία καὶ πρόσφατα στὴ Θεσσαλονίκη καὶ σὲ ἄλλες πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ γιαυτὸ πρέπει πάντα νὰ συμβάλλουμε τὸ κατὰ δύναμη γιὰ κάποια οἰκονομικὴ ἐνίσχυση.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ
Νέα Τρίγλια—Χαλκιδικῆς

Κοινωνικὰ

Εὐχαριστήριο

Ὁ Σύλλογος Τριγλιανῶν Θεσσαλονίκης καὶ τὸ παράρτημα τοῦ Συλλόγου Νέας Τρίγλιας εὐχαριστοῦν θερμότατα τὴν κ. Προύσαλη Βούλα σύζυγον τοῦ προαποβιώσαντος ἀειμνήστου ἰατροῦ Θεοδώρου Προύσαλη ἱδρυτικοῦ στελέχους τοῦ ἱστορικοῦ συλλόγου μας, γιὰ τὴν εὐγενῆ προσφορὰ στὴ Νέα Τρίγλια μιᾶς βιβλιοθήκης μὲ ἀρκετὰ βιβλία γιὰ τοὺς μαθητὲς ὅλων τῶν τάξεων τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου καὶ τοῦ Γυμνασίου.

ΔΩΡΕΑΙ

Ἡ κ. Δελημανώλη Μαρία ἐξ Ἀθηνῶν προσέφερε εἰς μνήμην τοῦ προαποβιώσαντος συζύγου της Δελημανώλη Σωτηρίου 1.000 δραχ. εἰς τὸν Σύλλογον Τριγλιανῶν Θεσ) νίκης.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ
Στὴ Ν. Τρίγλια

Ἡ κ. Εὐγενία Ἀθανασίου Σαλλιάρη ἀπέκτησε ἀγοράκι.

Ἡ κ. Ἐλισάβετ Τρύφωνα τὸ γένος Ἰορδάνη Γιατζητζόγλη ἀπέκτησε ἀγοράκι.

Ἡ κ. Καραπανταζῆ Βούλα ἀπέκτησε ἀγοράκι.

— Ὁ Σύλλογος Τριγλιανῶν Θεσ) νίκης μετὰ τῶν παραρτημάτων του Ν. Τρίγλιας καὶ Ραφήνας εὔχονται νὰ τοὺς ζήσουν.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ
Στὴ Ν. Τρίγλια

Ἡ δίδα Γερακίνα Ἀραμπατζῆ ἐβάπτισε τὸ ἀγοράκι τοῦ κ. Νικολάου Γ. Κακαρίκα καὶ τὸ ὀνόμασε Γεώργιο.

— Ὁ Σύλλογος Τριγλιανῶν Θεσσαλονίκης μετὰ τῶν παραρτημάτων του Ν. Τρίγλιας καὶ Ραφήνας εὔχονται στοὺς γονεῖς καὶ τὴν ἀνάδοχον νὰ τοὺς ζήσει.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ
Στὴ Ν. Τρίγλια

Ὁ κ. Νουκάρης Κων) νος μετὰ τῆς δίδος Τίτου Βούλας.

Ὁ κ. Ἰωάννου Γεώργιος μετὰ τῆς δίδος Μαστραλέξη Γεωργίας.

— Ὁ Σύλλογος Τριγλιανῶν Θεσ) νίκης μετὰ τῶν παραρτημάτων του Ν. Τρίγλιας καὶ Ραφήνας εὔχονται στὰ νέα ζευγάρια καλὰ στέφανα.

ΓΑΜΟΙ
Στὴ Θεσσαλονίκη

Τὴν 20 Ἀπριλίου 1980 εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν Βλατάδων Θεσ) νίκης ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Τσάτσου Σταματίου μετὰ τῆς δίδος Μήτσου Ἑλένης τοῦ Ἀναστασίου. Παράνυμφος παρέστη ὁ κ. Μαραγκὸς Νικόλαος.

— Ὁ κ. Μαυρουδάκης Παναγιώτης μετὰ τῆς δίδος Μποϊκογλου Ζωῆς.

— Ὁ Σύλλογος Τριγλιανῶν Θεσ) νίκης μετὰ τῶν παραρτημάτων Ν. Τρίγλιας καὶ Ραφήνας εὔχονται ὁλόψυχα στοὺς γονεῖς καὶ τοὺς νεονύμφους κάθε εὐτυχία καὶ χαρά.

ΚΗΔΕΙΕΣ
Στὴ Θεσσαλονίκη

Ὁ Γρηγοριάδης ἢ Μαθιᾶς Δημήτριος ἐτῶν 82.

Στὴ Ν. Τρίγλια

Ὁ Καφόγλου Βασίλειος ἐτῶν 65.

Ὁ Βασιλειάδης Ἀλέκος ἐτῶν 75.

Ὁ Παπαλάγκας Πέτρος ἐτῶν 80.

Ὁ Ἀϊβαλιώτης Δαμιανὸς ἐτῶν 80.

Ἡ Γκαβέζου Παρασκευὴ ἐτῶν 75.

Ὁ Γκίκογλης Νικόλαος ἐτῶν 92.

Στὴ Ραφήνα

Ὁ Ἀντωνιάδης Σταῦρος ἐτῶν 60.

Ὁ Χαχολάκης Ἰωάννης ἐτῶν 85.

Ἡ Εὐγενία Ψαθᾶ ἐτῶν 90.

Ἡ Παχυδάκη Μαρία ἐτῶν 60.

Ἡ Κελάδη Ν. Αἰκατερίνη ἐτῶν 80.

— Ὁ Σύλλογος Τριγλιανῶν Θεσ) νίκης μετὰ τῶν παραρτημάτων του Ν. Τρίγλιας καὶ Ραφήνας εὔχονται εἰς τοὺς συγγενεῖς τῶν ἀποβιωσάντων συμπατριωτῶν μας τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

Ὁ εἰκονιζόμενος συμπατριώτης μας Γρηγοριάδης ἢ Μαθιᾶς Δημήτριος τοῦ Σωτηρίου γεννηθεὶς εἰς Παλαιὰν Τρίγλιαν τὸ ἔτος 1898 ἀπεβίωσε τὴν 6.5.1980 εἰς Θεσσαλονίκην. Τὸ 40) θήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ θὰ τελεσθῆ εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν Παναγίας Φανερωμένης Θεσ) νίκης τὴν Κυριακὴ 8 Ἰουνίου 1980 καὶ ὥρα 10 π.μ. Ἐκ μέρους τῆς οἰκογενείας του, παρακαλοῦνται οἱ συμπατριῶτες μας ὅπως παραστοῦν καὶ τιμήσουν τὴν μνήμην του.

ΠΕΝΘΗ

Ὁ ἀποβιώσας ἀγαπητός μας Γκίκογλης Νικόλαος ἦτο ὁ μεγαλύτερος σὲ ἡλικία συμπατριώτης μας καὶ ὑπῆρξε μεταξὺ τῶν πρώτων συνεργατῶν μας ποὺ ἐβοήθησε πάρα πολὺ μὲ τὶς ἀναμνήσεις του, τὴν ἔκδοσιν τῆς ἐφημερίδος μας ΤΡΙΓΛΙΑΝΑ ΝΕΑ μὲ πλούσιο περιεχόμενο ἱστορικῶν γεγονότων καὶ παραδόσεων ἀπὸ τὴν παλαιὰν καὶ ἀξέχαστη πατρίδα μας Τρίγλια.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς ἐφημερίδος μας εὔχεται ὁλόψυχα νὰ εἶναι ἐλαφρὸν τὸ χῶμα ποὺ τὸν σκεπάζει καὶ εἰς τὴν οἰκογένειά του θερμὰ συλλυπητήρια.

Πρὸς τὸ
Διοικητικὸν Συμβούλιον,
ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΡΙΓΛΙΑΝΩΝ,
Κομνηνῶν 21,
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 10-3-80
ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ

Κύριοι,

Σᾶς συγχαίρω θερμὰ γιὰ τὴν ἐκλογή σας καθὼς καὶ γιὰ τὴ δραστηριότητα ποὺ ἀναπτύσσετε γιὰ τὴν κάλυψη κοινωνικῶν καὶ πολιτιστικῶν ἀναγκῶν τῆς Ν. Τριγλίας καὶ τῶν Τριγλιανῶν γενικά.

Συγχαρητήρια γιὰ τὴ σκέψη σας νὰ δημιουργήσετε τὸ ΠΑΡΚΟ ΤΩΝ ΤΡΙΓΛΙΑΝΩΝ γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῆς ὁποίας καὶ εἰδικὰ γιὰ τὴν παιδικὴ χαρά του, σᾶς ἐσωκλείω ἐπιταγὴ Δρχ. ΕΙΚΟΣΙ ΧΙΛΙΑΔΩΝ (20.000).

Ἐλπίζω καὶ εὔχομαι νὰ εἶσθε σὲ θέση γιὰ νέες δημιουργίες στὶς ὁποῖες θὰ μπορῶ νὰ συμμετέχω ἀνάλογα.

Χαιρετίσματα
ΒΑΣΟΣ ΚΑΒΟΥΝΙΔΗΣ

ΚΕΝΤΡΟ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ «ΠΑΣΤΕΡ»
ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ — ΧΑΨΑ 8 ΚΑΙ ΤΣΙΜΙΣΚΗ 16
Τηλέφ. 520-255, 517-250, 236-163

Α' Τμήματα μεταλυκειακὰ

1. ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΩΝ: Τριῶν σχ. ἐξαμήνων + 1 ἑξάμηνο ΕΓΧΡΩΜΟΥ ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΩΣ.
2. ΟΔΟΝΤΟΤΕΧΝΙΤΩΝ: Τριῶν σχ. ἐξαμήνων.
2. ΧΗΜΙΚΩΝ: Τριῶν σχ. ἐξαμήνων.
4. ΣΧΕΔΙΑΣΤΩΝ: Τριῶν σχ. ἐξαμήνων.
5. ΜΙΚΡΟΒΙΟΛΟΓΩΝ, ἀποφοίτων Τεχνικοῦ Λυκείου: ΜΟΝΟΕΤΕΣ.

Β' Τμήματα μεταγυμνασιακὰ

1. ΟΔΟΝΤΟΤΕΧΝΙΤΩΝ: Διετοῦς φοιτήσεως.
2. ΣΧΕΔΙΑΣΤΩΝ: Διετοῦς φοιτήσεως.

Ἡ προϊστορία τῶν Σχολῶν «ΠΑΣΤΕΡ» εἶναι ἐγγύηση τῆς σοβαρῆς ἐργασίας μας

ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ ΜΗΤΣΟΣ (ΦΡΑΓΚΟΣ)
Γ. ΓΑΚΙΔΟΥ — Θ. ΘΕΟΧΑΡΙΔΗΣ
Κρεβατοκάμαρες — Σαλόνια — Τραπεζαρίες — Βιβλιοθῆκες — Ἔπιπλα ἕτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελία
ΓΡΗΓ. ΖΑΛΙΚΗ 10 (ὄπισθεν Καραβὰν Σαράι)
Τηλέφωνο 266-886, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΦΕΙΟΝ ΜΗΤΣΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ (ΒΙΛΗΣ)
Κομνηνῶν 21 - ΤΗΛ. 220.484
Θεσσαλονίκη

ΤΕΧΝΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΡΟΥΠΤΣΗ Ο.Ε.
Ἐλαιοχρωματισμοὶ — Ταπετσαρίαι τοίχου — Πλακίδια τοίχου — Ψευδοροφαὶ — Διακοσμήσεις
Δεσπεραὶ 4, τηλέφ. 262-925
Θεσσαλονίκη

ΤΑΞΙΔΙΑ ΕΚΔΡΟΜΕΣ
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ
"ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ ΕΞΠΡΕΣ"
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ν. ΓΑΡΙΒΑΛΔΗΣ
Κομνηνῶν 80
Καλαμαριὰ
Γραφ. 412.432-411.274
Οἰκίας 415.018
TELEX 412.910
Θεσσαλονίκη

ὀπτικά σαρρή
τηλ. 262-711
Β. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 28α
•Στοὰ ὀδοντιατρικῆς
•Ἐναντι "ΜΟΔΙΑΝΟΥ"

ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΕΙΣ ΜΕΤΕΩΡΑ ΚΑΙ ΒΟΛΟΝ

Τὴν 10 καὶ 11 Μαΐου ὁ Σύλλογος Τριγλιανῶν Θεσ)νίκης μετὰ τῶν παραρτημάτων Ν. Τρίγλιας καὶ Ραφήνας πραγματοποίησαν διήμερη ἐκδρομὴ στὰ Μετέωρα καὶ Βόλο.

Τρία πολυτελέστατα καὶ ἄνετα πούλμαν ξεκίνησαν ἀπὸ τρεῖς διαφορετικὲς κατευθύνσεις μὲ προορισμὸ τὰ Τρίκαλα Θεσσαλίας, πρὸς συνάντηση ὅλων τῶν συμπατριωτῶν μας.

Τὰ Τρίκαλα εἶναι κτισμένα σὲ ὡραιοτάτη τοποθεσία, μὲ τὸ φρούριό τους καὶ τὸν πευκόφυτο λόφο τοῦ Προφήτου Ἠλία. Τὴν πόλη διασχίζει κατὰ μῆκος μὲ τὰ γάργαρα νερά του ὁ ποταμὸς Ληθαῖος ποὺ σκιάζουν τὶς ὄχθες του πανύψηλες λεῦκες. Τὰ Τρίκαλα εἶναι ἡ ἀρχαία Τρίκκη ὅπου ὑπῆρχε ὁ ἀρχαιότερος ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἐκεῖ λέει ἡ ἀρχαία παράδοσις ἔζησε ὁ Ἀσκληπιὸς καὶ ἔχτισε τὰ πρῶτα του ἰατρεῖα. Ἡ ἀρχαία αὐτὴ πολιτεία φημιζόταν γιὰ τὰ ἄλογά της ποὺ τὰ ἀπεικόνισαν οἱ γλύπτες τοῦ Παρθενῶνος.

Μετὰ τὴν συνάντηση ὅλων τῶν συμπατριωτῶν μας ἔγινε συνεστίασις στὸ ἐξοχικὸ κέντρο «Ἄνοιξις» καὶ ἐπακολούθησε χορὸς καὶ γλέντι μὲ ἀκράτητα γέλια. Τὸ κέφι καὶ ὁ

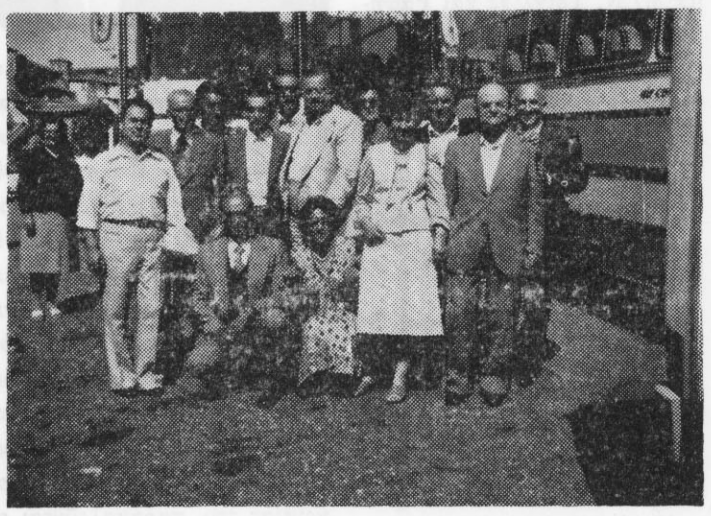

Στὴ φωτογραφία τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου Τριγλιανῶν Θεσσαλονίκης μετὰ τῶν παραρτημάτων Ν. Τρίγλιας καὶ Ραφήνας

ἐνθουσιασμὸς ὅλων μας ἦταν ἀπερίγραπτος καὶ πολὺ συγκινητικός, διότι τέτοια γλέντια φέρνουν στὴ μνήμη ὅλων μας ἀλησμόνητες ἀναμνήσεις τῶν προγόνων μας, ποὺ σκορπίζουν κάθε εἴδους εὐτυχία στὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς μας.

Τὴν ἑπομένη ὅλοι μαζὶ οἱ συμπατριῶτες ἐπισκεφθήκαμε τὰ μοναστήρια τῶν Μετεώρων ποὺ εἶναι κτισμένα πρὶν αἰῶνες πάνω στοὺς θεώρατους ἀπότομους καὶ ἀπρόσιτους βράχους, προκαλώντας τὸ δέος καὶ τὸν θαυμασμό. Ἀπὸ ἐκεῖ ψηλὰ ἀποθαυμάσαμε ὅλη τὴν ὀμορφιὰ τοῦ μαγευτικοῦ αὐτοῦ τοπίου ὡ ςκαὶ τὸν πανέμορφον Θεσσαλικὸ κάμπο, κοντὰ στὰ τόσα ὡραῖα τῶν ἱερῶν λειψάνων καὶ κειμηλίων τῶν ἱερῶν Μονῶν.

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψη τῶν ἱερῶν Μονῶν τῶν Μετεώρων κατηφορήσαμε πρὸς Βόλο ὅπου καὶ γευματίσαμε. Στὴ συνέχεια ἀκολουθώντας τὴν μαγευτικὴ ἀκρογιαλιὰ τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου φθάσαμε στὰ Καλὰ Νερὰ καὶ πίνοντας τὸ ἀπογευματινό μας καφεδάκι καὶ τὰ ἀναψυκτικά μας ἀπολαμβάναμε τὸ ὡραῖο καὶ ἀξέχαστο ἐντυπωσιακὸ τοπίο.

Ἡ ἐκδρομὴ αὐτὴ ἄφησε σὲ ὅλους μας εὐχάριστες καὶ ἀξέχαστες ἐντυπώσεις.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΗΣ ΤΡΙΓΛΙΑΣ

Μετὰ τὴν καταστροφὴ τῆς Μικρασίας τὸ 1922 καὶ τὸ ματζιρλὴκ (προσφυγιά), οἱ Τριγλιανοὶ διασκορπίσθηκαν στὰ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, ὁρισμένες ὅμως οἰκογένειες παρέμειναν στὴ Θεσσαλονίκη καὶ κατὰ τὸν Μάιο τοῦ 1923 ὁ ἀείμνηστος Δεσπότης Καμπανίας, μὲ μερικοὺς ἄλλους συμπατριῶτες, σκέφθηκαν νὰ συγκεντρώσουν τοὺς Τριγλιανοὺς γιὰ μιὰ Νέα Τρίγλια, ὅπως καὶ ἔγινε. Ἦταν οἱ πρῶτες ἑπτὰ οἰκογένειες ποὺ πρωτοπάτησαν τὸ πόδι τους στὴ Χαλκιδική, ὅπου πιάστηκε τὸ προζύμι, ἡ μαγιά, γιὰ μιὰ καινούργια πατρίδα.

Αὐτὰ ὅλα γράφονται ἐν περιλήψει, διότι δὲν μᾶς ἐπιτρέπει ὁ χῶρος νὰ ἐπεκταθοῦμε. Μὲ τὸν ἐρχομό μας τότε στὸ Σουφλάρι καὶ στὴ σημερινὴ Νέα Τρίγλια, συναντήσαμε μιὰ μερίδα φιλήσυχων, πράων καὶ καλοκάγαθων ἀνθρώπων. Δὲν ὑπῆρχε τότε ἡ πονηριά, ὅπως ὑπάρχει σήμερα στοὺς σημερινοὺς ἀνθρώπους. Ὑπῆρχε μεταξύ τους ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀλληλεγγύη. Τότε, ὅταν πέθαινε ἕνας, τὸ πένθος ἦταν γενικό. Ὅλοι ἔκλεγαν, θρηνοῦσαν καὶ συμπαραστέκονταν τὸν πόνο τῆς οἰκογένειας ποὺ ἔχασε τὸ ἀγαπημένο της πρόσωπο. Γιὰ τὴν ταφὴ τοῦ ἀποβιώσαντος θὰ πήγαινε μιὰ ὁμάδα ἀπὸ 4—5 ἄτομα νὰ ἑτοιμάσει τὸ μνῆμα. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐπρόκειτο νὰ πάρουν καμιὰ ἀμοιβὴ γιὰ τὸν κόπο ποὺ ἔκαναν, ἁπλῶς τὸ ἔκαναν γιὰ τὴν ψυχή τους, ἐνῶ σήμερα, σύμφωνα μὲ τὶς συνθῆκες τῆς ζωῆς βέβαια, ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ ἀπὸ τότε. Σήμερα κανένας χριστιανὸς δὲν πρόκειται νὰ προβεῖ σὲ μιὰ τέτοια χριστιανικὴ πράξη. Αὐτὸ βέβαια ὀφείλεται, τὸ πλεῖστον, καὶ στὴν ἐξέλιξη τῆς σημερινῆς κοινωνίας.

Ἔπειτα, ἐκεῖνα τὰ χρόνια, οἱ ἐντόπιοι συνήθιζαν νὰ παίρνουν ἀπὸ ἕνα μικρὸ γουρουνάκι τὴν ἄνοιξη, τὸ ἔθρεφαν καὶ τὸ χειμώνα κατὰ τὰ Χριστούγεννα τὸ ἔσφαζαν, ὄχι γιὰ ἐμπόριο, ἀλλὰ γιὰ τροφή τους καὶ ἂν λάχενε μιὰ οἰκογένεια νὰ μὴ πάρει χοιρινὸ γιὰ διάφορους λόγους, θὰ τῆς πήγαιναν ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ ἀπὸ ἕνα κομάτι κρέας. Δὲν τοὺς πήγαινε τὸ αἴσθημα νὰ τρῶνε ὅλοι καὶ νὰ ὑποφέρει μιὰ οἰκογένεια.

ΣΤ. Δ. ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ
Νέα Τρίγλια Χαλκιδικῆς

ΤΡΙΓΛΙΑΝΟΙ ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΚΥΡΑΔΕΣ ΚΑΙ ΤΕΛΑΛΗΔΕΣ

Τοῦ Θανάση Πιστικίδη

Ἄς θυμηθοῦμε σήμερα μερικοὺς Τριγλιανοὺς διάλογους ὅπως τοὺς ζήσαμε καὶ τοὺς ἀκούσαμε καὶ ὅπως τοὺς μετέφεραν ἐδῶ ἀπὸ τὶς ρίζες τους οἱ γονεῖς μας καὶ οἱ παποῦδες μας.

Ὅπως εἶναι γνωστό, στὴν Ἀττικὴ σπανίως χιονίζει καὶ πρὸ πάντων στὴν Ραφήνα ποὺ εἶναι παραλιακή.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους χειμῶνες λοιπὸν στὴν Ραφήνα μετὰ τὴν προσφυγιὰ καὶ μόλις ἔχομε ἐγκατασταθεῖ στὰ καινούργια προσφυγικὰ σπίτια.

Εἶναι ἂς ποῦμε Γενάρης καὶ πέφτει ἀραιὸ ἀραιὸ τὸ χιόνι ἀλλὰ δὲν καταφέρνει νὰ στρώσει καλὰ τὸ ἄσπρο πέπλο του, ἴσως νὰ κατόρθωνε ἂν δὲν φυσοῦσε ὁ φοβερὸς βοριᾶς. Ἡ κυρὰ Μαριγὼ ἡ Π. βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι της τυλιγμένη στὴν μπέρτα της νὰ πάει στὴν γειτόνισσα τὴν κυρία Ἀρίστη Κ. νὰ πιοῦν τὸ καφεδάκι τους. Βλέπει τὸ λιγοστὸ χιόνι καὶ ὅλο μουρμουρίζει.

Μπαίνοντας στὸ σπίτι τῆς κυρᾶς Ἀρίστης ξεσπάει.

— Ἔλα δῶ μαρὶ Ἀρίστη νὰ γιαδῆς τὰ χιόνια, εἶδες τα μαρί, χιόνια εἶναι αὐτὰ ἢ καταφρονιές;

— Μὴ θυμᾶσαι Μαρὶ Ἀρίστη τῆς Τρίγλιας μας τὰ χιόνια, ἄσπρα ἄσπρα σὰν τὰ μπούζια. Μαρὶ χιόνια εἶναι αὐτά; Μονάχα τὸ ψαστίκη ἀπ' τὸ ντελῆ βοριᾶ ἔνε πολύ. Θυμᾶσαι Μαρὶ Ἀρίστη. Θυμᾶσαι στὴν Τρίγλια μας, τὴ πρέψος τὰ χιόνια μας, κρέμουντο καὶ ἀπ' τὰ τσαπιὰ τὰ κασούρια ἴσαμε κίνα κάτου. Πάωναση καὶ τὰ μουσλούκια καὶ τὰ πετόνια καὶ οἱ τσεσμέδες καὶ πάλε τόσο ψαστίκη δὲν ἔκανε. Ἄχ κὶ Πέρα ἤτανε ὅλα εὐλογημένα.

Καὶ ἀφοῦ πῆρε τὸ καφεδάκι της: — Ἄντε γιάσου γιάσου, πάω ν' ἀνάψω τὸ ὀτζάκι καὶ τὰ τσούρτα μου ἔνε βρεμένα νὰ γιαδῶ πῶς θὰ τὰ καταφέρω νὰ βάλω τὸ ὀτζάκι καὶ κανένα ντομπρούκι καὶ κανένα κουτούκι νὰ ἔρθουσι τὰ παιδιὰ ἀπ' τὸ σχολειὸ νὰ ζεσταθοῦσι, ἀτακάνω καὶ κανένα λαλάγκι μὲ πετιμέζι νὰ γλυκαθοῦσι τὰ τσαμένα. Ἄντε γιάσου Ἀρίστη.

Πρῶτες μέρες τῆς ἄφιξης τῆς προσφυγιᾶς στὴν Ἑλλάδα στὸν Πειραιᾶ, ἄλλοι μὲ τοὺς μπόγους τους κοιμοῦνται ἀκόμη στὰ μουράγια καὶ τὰ πεζοδρόμια, μερικοὺς τοὺς πῆγαν μέσα σ' ἕνα παλιὸ μεγάλο ἐγκαταλελειμμένο μηχανουργεῖο (ἐπισκευῆς πλοίων), τὸ περίφημο ἐργοστάσιο Μαλικούτη, ὅπως τὸ ἔλεγαν καὶ τὸ θυμοῦνται ἀκόμη οἱ παλαιοί.

Ἀνάκατοι ἄνθρωποι, μηχανές, στουπιά καὶ λάδια, μιὰ κουβέρτα τὸ διαχωριστικὸ τεῖχος οἰκογένειας ἀπὸ οἰκογένεια Μέσα στὸ μηχανουργεῖο καὶ ἡ κυρὰ Π.Μ. μὲ τὶς τρεῖς κόρες της. Ἕνα βράδυ λέει ἡ μάνα στὶς δυὸ κόρες νὰ πᾶνε νὰ βροῦν κανένα γιαούρτι νὰ φᾶνε. Οἱ κοπέλλες βρῆκαν πιὸ κάτω ἕνα γαλακτοπωλεῖο καὶ ζητοῦν τέσσερις κεσέδες γιαούρτι. Ἀλλὰ ὁ Πειραιώτης γαλακτοπώλης δὲν καταλαβαίνει τὴ λέξι κεσέδες καὶ λέει στὶς κοπέλλες πὼς γιαούρτι ἔχει μέσα στὰ τσουκάλια κι ἂς διαλέξουν νὰ πάρουν ὅποιο τοὺς κάνει. Μόλις οἱ κοπέλλες ἄκουσαν γιαούρτι στὸ τσουκάλι ἀλληλοκοιτάχτηκαν καὶ τὄβαλαν στὰ πόδια. — Μάνα μαρὴ κακὸ χρόνο νὰ μὴν ἔχει ὁ ἀδίκιοτος, ἄκου γιαούρτι στὸ τσουκάλι. Ἐμεῖς στὴν Τρίγλια στὸ τσουκάλι κάναμε κάτι ἄλλο τὴ νύχτα καὶ τώρα θὰ φάμε γιαούρτι ἀπ' τὸ τσουκάλι καὶ γύρισαν στὸ ἐργοστάσιο χωρὶς νὰ ἀγοράσουν γιαούρτι.

Τελάληδες: Γραφικοὶ ἦταν καὶ οἱ τελάληδες καὶ τὰ ἀνέκδοτά τους εἶναι ἄφθονα. Σᾶς δίνω δυὸ δείγματα ποὺ ἔχω πρόχειρα, ποὺ τὸν ἔφαγε καὶ αὐτὸν ὁ πολιτισμός. Κάτου στὸ γιαλὸ ἤρτε ἕνα καΐκι κι ἔφερε ὀρβύθια καὶ ταχύνη φώναζε μὰ τὴν βρωντερὴ φωνή του ὁ μπάρμπα Χρῆστος ὁ Μ. ὁ πρὸ τελευταῖος τελάλης τῆς Ραφήνας καὶ μερικοὶ ἀφελεῖς ἔτρεχαν στὸ λιμάνι νὰ μαζέψουν τὰ ὀρβύθια ποὺ τὰ χύνει.

Ἄλλη φορὰ ὁ μπάρμπα Χρῆστος ξαναφώναζε:

— Ἕνα ὑποκείμενο ἔχασε τὸ μερκέπι του, τὸ εἶχε δεμένο στὸ τσαΐρι καὶ κατσιρντίστιε τὸ ζαμόνιο, ὅποιος τὸ εὕρη νὰ μὲ τὸ φέρει νὰ πάρει τὸ μπαξίσι του.

Καὶ ὁ τελευταῖος τελάλης ὁ μπάρμπα Σ.Σ. σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα καὶ πιὸ χαριτωμένα τελαλήσματά του. Εἶναι ἀπόγευμα δεκαπενταύγουστου καὶ ἡ πλατεία τῆς Ραφήνας εἶναι γεμάτη ἀπὸ ντόπιο, παραθεριστικὸ καὶ ταξιδιώτη κόσμο. Στὴν ἀφετηρία τῶν λεωφορείων, τεράστια ἡ οὐρὰ καὶ σὲ μιὰ πλατεία κυριολεκτικὰ πνιγμένη στὸν κόσμο ἐμφανίζεται ὁ μπάρμπα Σ.Σ. (ὁ τελάλης) ὀλίγιον πιωμένος, στήνεται στὸ κέντρο τῆς πλατείας μὲ τὰ χέρια πίσω, τὴν κοιλιὰ προτεταμένη καὶ τὰ κεφάλι ψηλὰ καὶ ἀρχίζει νὰ διαλαλεῖ:

— Ὁ Χρῆστος ὁ Τσαμπούνταλης ἔφερε ἕνα τράγο κεῖναι ἀμερικάνικος εἴκοσι δραχμές... τὸ πήδημα.

Ὅλοι ἔμειναν ἀκίνητοι λὲς καὶ σάλπιζε ὑποστολὴ σημαίας μέσα σὲ Σύνταγμα. Μπράβο παποῦ, ξαναπέστο γέρο, φώναζαν οἱ διάφοροι.

Καὶ ὁ τελάλης συνέχιζε ἀπαθὴς νὰ φωνάζει:

— Ὁ Χρῆστος ὁ Τσαμούνταλης ἔφερε ἕνα τράγο κτλ., κτλ.

Ὁ κόσμος λιποθυμοῦσε ἀπ' τὰ γέλια, διότι ἀσφαλῶς οὔτε τὰ μισὰ ἀπ' ὅσα ἔλεγε ὁ τελάλης δὲν καταλάβαινε.

Τρέχομε δυὸ - τρεῖς φίλοι καὶ τοῦ λέμε ὅτι ὁ κόσμος εἶναι ξένος καὶ οὔτε καταλαβαίνει οὔτε τὸν ἐνδιέφερε, πήγαινε μπάρμπα Σ.Σ. μέσα στὸ χωριὸ καὶ ἐκεῖ νὰ τελαλήσεις. Ἀλλὰ ὁ τελάλης καθὼς ἦταν στὸ τσακὶρ κέφι καὶ εἶχε καὶ τὰ μεράκια του φαίνεται ἐκείνη τὴν ὥρα μᾶς ἀπαντᾶ: Ἐγὼ πλερώνομαι καὶ θὰ φωνάζω καὶ ἐδῶ καὶ μέσα στὸ χωριό. Καὶ πράγματι συνέχισε «ὁ Χρῆστος ὁ Τσαμπούνταλης κτλ., κτλ.,» καὶ τελικὰ προχώρησε πρὸς τὸ χωριὸ συνεχίζοντας τὸ ξεκαρδισστικό του τελάληκα.

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΣΥΜΠΑΤΡΙΩΤΗ ΜΑΣ κ. ΧΡΥΣΟ ΚΑΒΟΥΝΙΔΗ

Ὁ ὑφυπουργὸς Συγκοινωνιῶν κ. Γ. Μούτσιος, τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο καὶ ὁλόκληρο τὸ προσωπικὸ τοῦ ΟΤΕ τίμησαν τὸν συμπατριώτη μας κ. Χρυσὸ Καβουνίδη σὲ μιὰ σεμνὴ τελετὴ στὸν ΟΤΕ στὶς 13 Μαΐου 1980.

Σ' αὐτὴ τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο, μὲ σχετική του ἀπόφαση, ἀπένειμε στὸν κ. Χρυσὸ Καβουνίδη τὸν ἰσόβιο τίτλο τοῦ ἐπίτιμου Διοικητοῦ τοῦ ΟΤΕ. Ὁ σημερινὸς Διοικητὴς κ. Α. Σέκερης τοῦ παρέδωσε πλακέτα ἐπάνω σὲ πλάκα ἀπὸ ὄνυχα ἐκ μέρους τῆς Διοικήσεως καὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ΟΤΕ μὲ τὴν ἐπιγραφή:

Η ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ
ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΣΤΟΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟ ΚΑΒΟΥΝΙΔΗ
ΣΕ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ
ΤΩΝ ΜΑΚΡΟΧΡΟΝΙΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΥΤΙΜΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ
ΠΟΥ ΠΡΟΣΦΕΡΕ ΣΤΟΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟ
ΑΘΗΝΑ — ΜΑΪΟΣ 1980

Στὴν τελετὴ αὐτὴ τόσο ὁ κ. Ὑφυπουργὸς ὅσο καὶ ὁ Διοικητής, ὁ Ὑποδιοικητὴς καὶ διάφορα μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ΟΤΕ ἔπλεξαν τὸ ἐγκώμιο τοῦ τιμώμενου συμπατριώτη μας καὶ ὑπογράμμισαν τὶς πολύτιμες ὑπηρεσίες ποὺ προσέφερε στὶς ἑλληνικὲς τηλεπικοινωνίες ἐπὶ μισὸ σχεδὸν αἰώνα. Τὸν ἀπεκάλεσαν θεμελιωτὴ τῆς αὐτόματης τηλεφωνίας στὴν Ἑλλάδα καὶ μοναδικὸ πολύτιμο σκαπανέα στὸν τομέα τῶν τηλεπικοινωνιῶν στὸν τόπο μας.

Ὁ κ. Καβουνίδης ἀπατῶντας, τόνισε πὼς ἄρχισε τὴ συνεργασία του μὲ τὴν ΑΕΤΕ —πρόδρομο τοῦ ΟΤΕ— ἀπὸ τὸ 1931, ὅταν ἡ αὐτόματη τηλεφωνία στὴν Ἑλλάδα διέθετε 3 μόνο κέντρα μὲ συνολικὰ 4.000 ἀριθμούς, γιὰ νὰ φθάσει σήμερα, κάτω ἀπὸ τὴν ἡγεσία του ποὺ διήρκεσε δύο δεκαετίες (ἀπὸ τὸ 1956 ὡς τὸ 1978) σὰν διευθυντοῦ τεχνικῶν ὑπηρεσιῶν, γενικοῦ διευθυντοῦ, ὑποδιοικητοῦ καὶ τέλος διοικητοῦ τοῦ ΟΤΕ, σὲ περισσότερους ἀπὸ 2.500.000 συνδρομητές. Καὶ νὰ φθάσει ἔτσι ἡ Ἑλλάδα νὰ εἶναι σχεδὸν πλήρως αὐτοματοποιημένη καὶ νὰ διαθέτει αὐτόματες ἀστικές, ὑπεραστικές, διεθνεῖς, ἐναέριες, ὑπόγειες καὶ ὑποβρύχιες διασυνδέσεις μὲ ὁλόκληρο τὸν κόσμο.

Σὲ μιὰ σύντομη ἀναδρομὴ στὸν παρελθόν, ὁ κ. Καβουνίδης τόνισε τὶς τεράστιες δυσκολίες ποὺ ἀντιμετώπισε καὶ ξεπέρασε ὁ Ὀργανισμὸς γιὰ νὰ φθάσει ἐκεῖ ποὺ ἔφθασε σήμερα.

Εὐχαριστῶντας γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ τοῦ ἔγινε, ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ εἶναι πάντοτε στὴ διάθεση τοῦ Ὀργανισμοῦ γιὰ κάθε συμβουλὴ καὶ βοήθεια στὸ δύσκολο ἔργο του.

Ἡ τιμὴ αὐτὴ ποὺ ἔγινε στὸν συμπατριώτη μας κ. Χρυσὸ Καβουνίδη ἀνταναχλᾶ καὶ στὴ γενέτειρά του, ἀποτελεῖ ἀναγνώριση στὶς προσφορὲς ποὺ ἡ οἰκογένεια Καβουνίδη συνεχίζει νὰ κάνει στὸν τόπο καὶ συγκινεῖ ὅλους μας καὶ ἰδιαίτερα ἐκείνους ποὺ γνώρισαν τὴν προθυμία του νὰ συμπαρασταθεῖ σ' ὅλα τὰ προβλήματα τῶν συγχωριανῶν μας εἴτε ἦταν γενικῆς φύσεως εἴτε ἦταν προσωπικὰ τοῦ καθενός μας.

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΓΟΝΕΩΝ ΚΑΙ ΚΗΔΕΜΟΝΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ Ν. ΤΡΙΓΛΙΑΣ

Στὶς 7 Μαΐου ἡμέρα Τετάρτη καὶ στὸ κέντρο Χατζηπέτρου ἔγινε μὲ μεγάλη ἐπιτυχία ὁ χορὸς τοῦ Συλλόγου Γονέων καὶ Κηδεμόνων γυμνασίου Ν. Τρίγλιας. Σκοπὸς τοῦ χοροῦ ἦταν ἡ ἀλληλογνωριμία καὶ διασκέδαση τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων τῆς κωμοπόλεώς μας καὶ τῶν γύρω χωριῶν καὶ ἡ ἐνίσχυση οἰκονομικῶς τοῦ νεοσύστατου γυμνασίου μας. Τοὺς συγκεντρωθέντες χαιρέτισε ἐκ μέρους τοῦ Συμβουλίου ὁ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κ. Νικόλαος Β. Καλπάκης καὶ ἀφοῦ τοὺς εὐχαρίστησε ποὺ τίμησαν μὲ τὴν παρουσία τους τὸ χορὸ τοῦ Συλλόγου, τοὺς εὐχήθηκε καλὴ διασκέδαση. Ἄρχισε τὸ γλέντι ποὺ ἐνθουσίασε ὅλους τοὺς παρευρισκομένους.

Τὸ χορὸ τιμήσανε μὲ τὴν παρουσία τους, Γυμνασιάρχης τοῦ Γυμνασίου μας κ. Ἀλέξ. Μαρκέτος, οἱ κ.κ. Καθηγητές, ὁ γιατρὸς τοῦ Ἀγροτικοῦ μας Ἰατρείου, οἱ κ.κ. Διδάσκαλοι καὶ πολλοὶ γονεῖς καὶ κηδεμόνες τῆς κωμοπόλεώς μας καὶ τῶν γύρω χωριῶν. Ἰδιαίτερα αἰσθητὴ ἔγινε ἡ παρουσία τῆς πάντα δραστήριας καὶ ἄξιας συγχαρητηρίων γιὰ τὶς καινοτομίες της τῆς Γυμνάστριας τοῦ Γυμνασίου μας κ. Μάχης Δόβρου ποὺ μὲ μιὰ ὁμάδα παιδιῶν τῆς Γ' τάξεως χόρεψαν διάφορους ἑλληνικοὺς χοροὺς καὶ καταχειροκροτήθηκαν ἀπὸ ὅλους.

Στοὺς γονεῖς κληρώθηκαν πάρα πολλὰ καὶ ἀκριβὰ δῶρα, ποὺ προσφέρθηκαν εὐγενῶς ἀπὸ τοὺς ἐπαγγελματίες τῆς κωμοπόλεώς μας.

Σὲ ὅσους βοήθησαν καὶ ἐνίσχυσαν αὐτὸν τὸν χορό, ὀφείλομε ἕνα μεγάλο εὐχαριστῶ.

Ὁ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου
ΝΙΚ. Β. ΚΑΛΠΑΚΗΣ

Η ΕΚΚΔΡΟΜΗ ΣΤΑ ΤΡΙΚΑΛΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ἀπὸ τὴ 2η σελ.

ἔγινε ἡ ἀρχὴ ποῦ νὰ μᾶς σταματήσει ὁ συρτός. Πῆρε καὶ ἔδωσε καὶ ἐξουδετέρωσε τὰ ... ...ῆντα μὲ τὰ ἀρθριτικά τους.

Μὰ στὰ Μετέωρα ἦταν κάτι ἄλλο. Μὲ δέος ἀντικρύσαμε τὸ παράξενο φαινόμενο τῆς φύσης καὶ τὴν ἀνθρώπινη ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ νὰ χτίσουν αὐτὰ τὰ μοναστήρια. Ἀνεβαίνοντας τὰ 200 σκαλοπάτια περίπου, ἀναλογιζόμουν τὸ μόχθο αὐτῶν τῶν ἁγίων ἀνθρώπων ποὺ μὲ τὴν πίστη τους κατόρθωσαν τὰ ἀκατόρθωτα.

Ἀπὸ μέρους μου, δικό μου καὶ τῆς παρέας μου, εὐχαριστῶ τὸ σύλλογο καὶ εὔχομαι πάντα νὰ εἶναι ἄξιοι νὰ μᾶς δίνουν τέτοιες χαρές.

Κ. ΣΑΡΡΗ